

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 10, ÅRGÅNG 3

SOMMAREN 2014 (65 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktionens adress: Institutet för hylozoiska studier, Box 92085, 541 02 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Plusgirokonto nr: 441 76 46 – 9, Institutet för hylozoiska studier

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidning, som härmed offentliggör sitt tionde nummer. Detta publiceras den 21 juni, dagen för sommarsolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, dagen för vårdagjämningen, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, höstnumret, skall utkomma den 23 september 2014, år 65 i aquarius-epoken, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidning är flerfaldig: informera om aktuella händelser, besvara frågor om esoteriken i allmänhet och hylozoiken i synnerhet, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, dessliques kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta sommarnummer bjuder vi på läsning i tre avdelningar förutom litteraturbilagan. Den första är de sedvanliga läsarfrågorna med red:s svar. I den andra fortsätter vi att publicera PWs översättningar av dr Nicolls psykologiska kommentarer, ett oumbärligt verk, som i engelska originalupplagan omfattar 1766 sidor, tryckta i fem volymer åren 1952-1956. I den tredje avdelningen börjar vi en ny serie artiklar på temat långa tankar om de tolv essentiala egenskaperna. Dylånga tankar om de sex första essentiala egenskaperna publicerades på vår hemsida www.hylozoik.se redan för flera år sedan. Nu är det hög tid att fullborda serien genom att låta även de sex sista egenskaperna få sina långa tankar. Vi börjar med Trohetens långa tanke.

Frågor av studerande

Vår vän YC i Göteborg skriver:

Tack för att du tog med min fråga och tack för ditt svar. Här kommer en följdfråga. Jag läste senare i MV 8.25.1 att man på andra planeter inte är i behov av augoeiderna utan utvecklingen går friktionsfritt framåt ändå. Vem har rätt i detta fall? Bailey eller Laurency?

Insikten att vara en vandrare har mest varit förvirrande för jag trodde först den inte hade något med esoteriken att göra så jag förkastade insikten även om jag sökte och fann att det på något sätt stämmer in på mig. När jag senare läste din beskrivning av vandrare blev jag lycklig fast jag är ändå skeptisk till den mesta litteratur/information jag funnit inom ämnet och undrar vilka böcker du har läst som gjorde att fenomenet fann sin väg till esoteriken. Eller snarare är det väl att kännedom om fenomenet kommer från esoteriken, men vilka författare?

Svar: Väl bekomme! Jag utgår ifrån att den uppgift Bailey lämnat är den riktiga och att Laurency har formulerat sig något för kategoriskt i *Människans väg* 8.25.1. Annars, menar jag, blir det nog svårt att förklara det som sägs i *De vises sten* 2.45.8: ”Det bör tilläggas, att överföringen av monader från ett solsystem till ett annat, från en planet till en annan ofta äger rum. Det torde i själva verket vara sällsynt, att någon människomonad fullföljt sin evolution i människoriket inom samma klot.” Inte mister vi vår Augoeides, när vi flyttas till en annan planet för att genomgå en serie inkarnationer där, och inte får vi plötsligt en Augoeides för att tidigare inte ha haft någon, när vi flyttas hit till Jorden för att inkarnera en serie eller flera här.

Vandrarnas verklighet framgår egentligen tydligt av det hylozoiska tanke-systemets grundfakta. Vi människor är ytterst och innerst oförstörbara monader. Vi dör aldrig utan vi bara lägger av utslitna materiehöljen för att antaga nya, vi kommer åter till nya liv gång på gång. Livets mening, det eviga livets mening, är att öka vår livserfarenhet i kvalitativ mening, utan uppehåll och utan slut och därmed utveckla vår medvetenhet. Livet är en skola avsedd att hjälpa oss att göra erfarenheter, förvärva egenskaper och förmågor. Hela kosmos, solsystemen och planeterna är inrättade för detta övergripande ändamål.

Allt detta ordnas och sker enligt orubbliga livslagar. En av livslagarna är ödeslagen, som får allt större betydelse ju högre vi utvecklas i människoriket. Ödeslagen handlar om att vi får inkarnera i sådana omständigheter att vi får göra just de erfarenheter vi behöver göra, såsom högre makter (ödesmakterna) bedömer detta behov, vilket sannerligen inte behöver överensstämma med de erfarenheter vi önskar eller begär att få göra. Ödesmakterna är i detta fall framför allt Augoeides, som i alla praktiska avseenden är människans ”gud”. (Eller som profeten Muhammed uttryckt det: ”Men det kan hända, att I haven motvilja för någonting, ehuru det är gagneligt för eder, och det kan ock hända, att I haven håg för någonting, ehuru det är skadligt för eder, ty Gud vet, men I veten icke.” *Koranen* 2:213) Ödesmakterna ställer oss alltså där vi skall stå för att göra nödvändiga erfarenheter, förvärva erforderliga egenskaper och förmågor.

Nu är det så att allt i tillvaron är indelat i sju departement, huvudtyper, eller ”temperament”, om man så vill, som möjliggör sju radikalt olika sätt att förstå, tänka, känna, uppfatta, handla, planera, prioritera och så vidare. Och det ingår i den avsedda fullkomligheten för varje rike att monaden förvärvar allsidighet ifråga om dessa sju. Eftersom typtillhörigheten genomtränger allt, representerar också varje planet (49-klot) en bestämd typ:

”Vart och ett av de sju mindre 49-kloten, utgörande en enhet i involutions- och evolutionshänseende, representerar en av de sju huvudtyperna. Varje 49-klot har naturligtvis sina sju departement. I den mån utvecklingen gagnas därav, kan cirkulation mellan de sju smärre 49-kloten förekomma. Många individer behöva, åtminstone för en tid, göra erfarenheter i sitt speciella typs-system eller erfarenhet av ett annat än sitt eget. Överföringen mellan systemen är lätt ordnad.” *De vises sten* 2.49.2

Observera ordvalet i det Laurency säger: ”Många individer behöva ... göra erfarenheter”. Han säger inte ”önska” eller ”vilja”, ty det ordnas åt dem utan – och mycket ofta emot – deras önskan eller vilja. Det är först på högsta utvecklingsstadiet, som människorna kan ”önska rätt”, ”vilja rätt”, det vill säga som Lagen vill, som Augoeides vill (vilket för alla praktiska ändamål är sak samma).

Vännen BR i Uppsala undrar om man möjligen kan tolka ett uttalande av Laurency i *Livskunskap Ett* som att han ansåg sig tillhöra planethierarkin. Uttalandet ifråga är allra sista stycket i uppsatsen *Planethierarkien* (stycke 5.23.39) och lyder:

”Vi som tillhöra hierarkien, älska alla varelser, på vilken utvecklingsnivå de än befinna sig. Vi bedja alla människor att stå upp och säga: Alla människor äro mina bröder. Min broders fel äro mina fel. Min systers börda är min börda. Vad betyder det, om dessa dina ord icke finna något eko i andras hjärtan?”

Svar: Nej, detta skall icke tolkas såsom ett uttalande av Laurency själv, så att han skulle ha avsett att innefatta sig själv i ”vi som tillhöra hierarkien”. Hela stycke 5.23.39 är nämligen satt inom citationstecken, och så var det även i det maskinskrivna manuskript, från vilket stycket skrivits av vid redigeringen av både första och andra upplagan av *Livskunskap Ett*. Laurency citerar alltså någon annan, som uttalat detta.

Vännen RN i Sandarne skriver: Hej allihopa och trevligt att hylozoiken sprider sig i Europa! Även trevligt med ”frågeservice” – vi behöver nog alla det!

Fråga 1: Jag är fortfarande förvirrad över chakras placering i förhållande till den fysiska kroppen. I nr 2 av DPK frågade jag om de mellersta stora chakras befinner sig på baksidan av kroppen eller på framsidan – fick till svar att de befinner sig på framsidan. Jag var nöjd med det svaret. Men lite senare läste jag i *Döden: det stora äventyret* av A. A. Bailey – på sid. 76 står det att de fem centren längs ryggraden befinner sig åtminstone på två tums avstånd från den fysiska ryggraden. Är det felöversatt eller?

Svar: Det är inte felöversatt. Originaltexten återfinns i Baileys bok *Esoteric Healing*, s. 461, den motsvarande svenska texten på s. 367 i *Esoterisk läkekonst*, inte ss. 350-351, som felaktigt uppges i *Döden: det stora äventyret*. De ifrågavarande centren befinner sig i eterhöljet framför organismen, inte bakom den, cirka 1 cm utanför den, ty så långt når eterhöljets yttersta skikt i normalfallet. ”Åtminstone på två tums avstånd från den fysiska ryggraden” förefaller vara en riktig uppgift, om man tar i beaktande att ungefär två tum är det minimala avståndet och kan gälla för strupcentret men samtidigt betänker att avståndet vad gäller de övriga ifrågavarande centren är betydligt större än så. ”Två tum” är väl riktigt också om bascentret, som faktiskt bör räknas till de centra som är förlagda längs ryggraden och är det enda av de större centren som sitter bakom denna. Man bör även beakta att dessa uppgifter avser eterhöljet i dess tillstånd av icke-expansion, vilket normalt råder i individens dagsmedvetna tillstånd. I tillstånd av expansion, som inträder antingen automatiskt under den vanliga fysiska sömnen eller avsiktligt under särskilda esoteriska övningar, är eterhöljet avsevärt större i omfång.

Fråga 2: När övergår en negativ monad till att bli en positiv monad? Vid 3:e eller 4:e initieringen eller kanske aldrig?

Svar: Jag utgår ifrån att Du med ”negativ” monad menar en som har förvärvat en repellerande grundtendens och med ”positiv” en monad som förvärvat en motsatt, attraherande. Den repellerande måste monaden i förekommande fall ha övervunnit senast före tredje initiationen. Ingen får genomgå tredje initiationen som inte har ersatt en förutvarande repellerande grundinställning med en attraherande, kännetecknad av universell välvilja, kärleksfull förståelse, strävan till enhet och vilja att tjäna och hjälpa medväsendena i deras medvetenhetsutveckling.

Pytagoreerna åskådliggjorde detta symboliskt med bokstaven Y, som är bildad av fyra punkter förbundna med tre linjer. Lägsta punkten anger första initiationen, mittpunkten andra initiationen, där ”vägarna går isär”. De båda högsta punkterna anger monadens vidare vandring antingen på vita (vitmagiska) högerhandsvägen i det godas tjänst till tredje initiationen och förberedelsen för inträdet i planethierarkin eller på svarta (svartmagiska) vänsterhandsvägen i det ondas tjänst till dionysosinitiationen, varigenom monaden avsäger sig sin mänsklighet och bereder sig ett ohyggligt öde.

Fråga 3: Är det korrekt att man efter den 3:e initieringen blir ett kausaljag och ett andrajag?

Svar: Ja och nej. Ja: Man blir ett kausaljag vid tredje initiationen. Nej: Man blir inte ett andrajag förrän vid fjärde initiationen. Kausaljaget är nämligen fortfarande människa, om än på

högsta mänskliga stadiet (det femte, idealitetsstadiet). Andrajaget är lägst ett essentialjag, 46-jag och här därmed lämnat människoriket bakom sig. För att bli kausaljag räcker det med att individen genom förvärv av essentiala egenskaper och förmågor bytt ut kausalhöljets molekyler mot atomer till 50 procent. För att bli 46-jag måste individen ha genomfört utbytet till hundra procent, därtill fullständigt aktiverat kausalhöljets centrums alla tolv kronblad (för kausaljaget räcker det med nio kronblad) och byggt ett hölje av 46-materia (om så bara av de tre lägsta molekylarlagen, 46:5-7), som han sedan kan leva i självmedveten och gruppmedveten efter att kausalhöljet vid fjärde initiationen förintas. Det är en mycket stor skillnad i medvetenhets- och viljekapacitet mellan ett kausaljag och ett essentialjag, 46-jag. Det är nämligen en mycket stor skillnad mellan dem som ännu inte inträtt i enheten (46 och högre) och dem som gjort det. Se vidare *Människans väg* 10.2.14,15; 10.4.2; 10.4.7; 10.22.1,5; 10.23.1, 11.3.12; 8.4.1; 8.7.4

Fråga 4: Hur ser man inom esoteriken på rasblandningen?

Svar: Laurency uttalar sig på några ställen kategoriskt emot rasblandning (*Livskunskap Fem* 21.24.1-4, *Människans väg* 9.101.3) men säger på andra ställen att det inte finns några rena raser längre, att alla nu existerande raser är blandraser och att större delen av rasernas ursprungliga fysiologiska och psykologiska särmerken utjämnats (*De vises sten* 2.36.8, 3.17.1).

Den verkliga eller skenbara motsägelse som ligger i detta kan nog utjämnas med kännedom om esoteriska fakta som vi människor fortfarande saknar. Esoterikerna har varit sparsamma med att delge fakta om fysiska förhållanden, dit rasfrågan ju framför allt hör. Denna förbehållsamhet sammanhänger med att allt i fysiska världen (utom de två högsta etrarna, atometern och subatometern, 49:1,2) ligger inom det som är möjligt för oss människor att uttröna med vår vetenskapliga forskning och lagen för självförverkligande säger att vi också skall göra detta utan planethierarkins hjälp. En annan grund till esoterikernas förtegenhet i rasfrågan anger Laurency i *Livskunskap Två* 6.13.15. Klart är i alla händelser att planethierarkin i det förflutna vid vissa tider aktivt främjat blandning av vissa bestämda raser för bestämda ändamål men vid andra tider, i samband med att den bildat en ny ras, förbjudit dennas medlemmar att blanda sig med äldre raser. Motsvarande blir av allt att döma förfarandet i samband med den nya rasbildning som just pågår, nämligen femte rotrasens sjätte underras ur femte underrasen. Se för övrigt *Kosmisk intelligens* 15.16.7, *Lärjungens väg*, Del fem, stycke 5.8

Fråga 5: Vad händer med vår aura, när vi t.ex. lutar oss mot en betongvägg (eller andra material)? Penetrerar den väggen eller omformar den sig utåt? Vår aura är som störst när vi sover och det känns konstigt mot betongväggen. Borde man inte ha sängen i mitten av sovrummet i stället?

Svar: Auran – totaliteten av eterhölje, emotionalhölje, mentalhölje och triadhölje (inkarnerade delen av kausalhöljet) – tränger fullständigt och motståndslöst igenom all grovfysisk materia, så att det från den synpunkten är likgiltigt om sängen står invid en vägg eller mitt i rummet.

Fråga 6: Norman Stevens har skrivit två böcker – Regnbågsbron och Regnbågskrigaren. Han studerade A A Baileys böcker och lärde ut hur vi skall rena våra kroppar, även en form av meditation på chakras och han gav oss kraftfulla mantras. Är det farligt att följa hans undervisning? Hur bedömer en esoteriker hans böcker? Hur väl stämmer det med hylozoiken? Intressant att notera är att han placerar chakras på framsidan av kroppen (se fråga 1).

Svar: Den metod Stevens lärde ut i sina böcker är en avart av den ”antahkaranas vetenskap”, som Alice A. Bailey framställer i boken *The Rays and the Initiations* på ss. 440–530 (i svenska översättningen, *Strålarna och invigningarna*, på ss. 377–452). Denna metod är i sin teori icke

förenlig med hylozoiken och i sin praktik verkningslös för ändamålet att utveckla högre medvetenhet, förvärva önskvärda egenskaper och förmågor. Det är alltså meningslöst att spilla tid och kraft på till denna metod hörande övningar. Varför det är så, har jag närmare utrett i uppsatsen *Om pytagoreiska aktiveringsmetoder*, som publicerats i fyra delar i denna tidskrift och nu i något utökad skick finns publicerad på www.hylozoik.se under rubriken ESOTERISK PSYKOLOGI. Jag upprepar därför inte här vad jag skrev då utan råder Dig och alla andra intresserade att studera denna text och särskilt begrunda vad som sägs i kapitel 4.3 Ljusteknik.

Vännen MG i Skogås har många frågor:

Fråga 1: Jag har läst HTL och sett att på ett ställe skriver han att monaden själv väljer föräldrar och kan därför inte klaga på de föräldrar den har och på ett annat ställe att Augoeides väljer de mest passande föräldrarna enligt skörde- och utvecklingslag. Två olika saker alltså, hoppas inte jag läst fel bara.

Svar: Det är inte alldeles exakt uppfattat. Vi har ”bett att få komma hit”, det vill säga att återfödas till fysiska världen, genom att underlåta att utveckla den högre medvetenhet, de egenskaper och förmågor, som vi måste ha för att kunna övergå till femte naturriket och därmed slippa inkarnationstvänget, och vi har fortsatt att så den dåliga sådd som tvingar oss till nya inkarnationer och underlåtit att så den goda sådd som kunde frigöra oss till det högre riket. Vi människor (människomonader) får därför de föräldrar vi skall ha enligt skördelagen och ödeslagen. Välja föräldrar kan vi möjligen göra först, när vi nått ett så högt utvecklingsstadium att vi vill och kan utträta något förnuftigt med vår inkarnation, tjäna medvetenhetsutvecklingen, mänskligheten och enheten. Inte ens kausaljag och 46-jag, som inkarnerar, får alltid välja sina föräldrar, ty de kan ha gjort misstag, som skördemakterna behöver rätta till. Först 45-jag, som inkarnerar, är i detta hänseende ofelbara och kan alltid välja sina föräldrar. Här nedan kommer några uttalanden av Laurency i frågan:

”Det är svårt misstag av barnen att klandra föräldrarna för medfödda fysiska defekter. Barnen infödas just i sådana familjer för att ärva dylika defekter (enligt skördelagen).” *Livskunskap Ett* 7.6.32

”Ifall föräldrar få ’misslyckade’ barn, så är det aldrig enbart barnets dåliga skörd det beror på utan även föräldrarnas. Det hör med till deras skörd. Varken föräldrar eller barn ha någon som helst logisk rätt att skylla på varandra. Ha föräldrarna gjort sitt bästa för barnen, så begå barnen ett fatalt livsmisstag genom att ge föräldrarna skuld för eget misslyckande. Och vad beträffar påståendet, att de ’aldrig bett att få komma hit’, så är det lögn, ty det är just vad de gjort. Den som vägrar inkarnera får vänta, tills driften till fysiskt liv blir oemotståndlig, vilken den ofelbart blir förr eller senare.

Individen får av föräldrarna den organism, som bestämts enligt skördelagen. Föräldrarna äro alltså icke ansvariga för de sjukdomar barnen ärva efter dem. Barnen ärva de sjukdomar, som de enligt lagen ska göra bekantskap med. Det betyder naturligtvis icke, att dessa sjukdomar ej kunna eller böra botas, ifall lagen det tillåter, vilket endast kausaljag kunna förutsäga. Även om de botas, har individen skördat vad han skulle och gjort erfarenheter.” *Livskunskap Ett* 9.64.18,19

”Organismen (hjärna, nervsystem) med hälsa eller ohälsa är fysiologiskt arv från fysiska förfäder. Man får de föräldrars konstitution, anlag m.m., som man enligt skördelagen skall ha.” *De vises sten* 3.65.4

”Det är icke nödvändigt att vara kausaljag för att få välja sin framtida livsuppgift. De, som visa sig duga till att på något sätt gagna mänskligheten, utvecklingen och enheten, kunna

redan i föregående inkarnation göra sitt val. Det betyder däremot icke, att man utan vidare kan 'välja sina föräldrar', som skämtsamma talesättet lyder. Men man försätts i sådana omständigheter, att möjlighet gives få fortsätta med påbörjad insats.

'Välja sina föräldrar' kunna först 45-jag göra, som inkarnera för att hjälpa mänskligheten. Vi andra få sådana föräldrar, som vi förtjänat. Det råder en formlig (omedveten) konkurrens om lämpligaste familjerna. Den, som sår god sådd, visar sig villig att lära av erfarenheten, förstår att utnyttja livets erbjudanden, önskar tjäna utvecklingen, lärt sig rätt använda tiden, har stora chanser få bästa tillfällena. *Livskunskap Tre 11.7.6,7*

"Vid reinkarnationen får monaden-jaget i sin förstatriad ett nytt triadhölje, nytt mental-, emotional- och eterhölje samt ny organism. De nya mental- och emotionalhöljerna motsvara de föregående upplösta såtillvida, att procenthalten av molekyllagen blir densamma. Eterhöljets formande regleras enligt skördelagen (god eller dålig sådd). Organismen erhålles från föräldrarna, och individen får sådana föräldrar, som kunna ge honom en organism, som motsvarar den han senast brukat eller missbrukat.

Det är således stort misstag de begå, som klaga över den organism de erhålla från föräldrarna. Den är deras eget verk. De borde vara tacksamma mot föräldrarna för allt besvär, obehag, oro, bekymmer, utgifter etc. dessa utstått under uppväxtåren. Det är en sak de flesta aldrig tänka på. De ha fått nytt tillfälle att utvecklas, och dessa tillfällens beskaffenhet är deras eget verk. I regel har individen fått det bättre än han förtjänat. Sämre kan det aldrig bli." *Livskunskap Tre 11.9.5,6*

"Den, som vill undvika att 'sjunka ner' i lägre förhållanden, gör klokt i att hjälpa sina medmänniskor och i övrigt arbeta på mänsklighetens höjande i alla avseenden. Individens möjlighet att 'välja sina föräldrar' är i första hand beroende av skördelagen och först i andra hand av hans möjlighet göra insats för mänskligheten." *Livskunskap Tre 11.10.17*

"Att beakta är även, att vi aldrig kunna skjuta skulden på våra föräldrar och arvet från dem. Vi ha fått de föräldrar vi ska ha i och för egen skörd. Dumt är talesättet 'jag har icke bett att få komma hit'. Ty det är just vad man gjort." *Människans väg 4.18.2*

"Augoeides övervakar själva inkarnationsprocessen. Han anknyter i födelseögonblicket (vanligtvis samtidigt med 'första skriket') människans kausalhölje genom sutratma till hjärtcentrum i nyfödda organismens eterhölje. I annat fall blir barnet dödfött. Däremot har han ingenting med organismens tillblivelse att göra. Formningen av organismens eterhölje (grundstommen för organismen) beräknad för viss individ utföres av devaer efter anvisning av ödesinstanserna. Blir resultatet ej det avsedda och motsvarar fostrets utveckling ej hans planer, vägrar Augoeides anknytning till nyfödda barnet, som då blir dödfött. Givetvis är det icke enbart avsedda barnets organism problemet gäller vid bestämmandet av valet utan även föräldrarnas förhållande till skördelag, ekonomiska villkor, kultur, miljö etc. Det är en mångfald faktorer till vilka hänsyn måste tas. Så gott som alltid finns något väntat barn, som motsvarar hans krav.

Augoeides väljer de föräldrar människan skall ha enligt ödeslagen och skördelagen. Men med nuvarande sexuella låt-gå-tendenser, då individer i otid drivas ner till fysiska världen, händer det att sådana föräldrar icke finnas. *Människans väg 8.6.6,7*

Fråga 2: Jag har läst om att kausala energier kan hindras nå hjärnan av dålig skörd. Kan det vara så för mig i mitt fall då jag har jättelåg självtillit, alltså sämre än genomsnittet. Kan det vara dålig skörd som orsakar detta och påverkar kausala energier? Finns det en mening att detta sker, men hur kan det ha en mening när det hindrar mig att självförverkliga mig själv och öka procentantalen i mina egenskaper, göra att jag förminskar mig själv mentalt och känslomässigt? Jag tänker att det är karmas verkningar, från skriften *Ekon från planethierarkiens första*

departement står det: "När chakras icke fungera ordentligt, alstras ingen psykisk energi och saknar monaden medel att uttrycka sig." Är det mina chakran som inte fungerar som de ska? Vilken energi är de beroende av? Kausal energi? Eterisk energi? Eller kanske alla energier.

Gissar själv på att det är skörd som begränsar mina energier, så en av frågorna är, vad för energi hindras att komma till uttryck?

Känner mig lite för märkvärdig som frågar detta men jag har ett behov av att förstå vad som händer mig och varför jag får en sån otrolig dålig skörd, har jag vart den mest förfärliga människa som någonsin funnits eftersom att det är så få fall där människor lider av likadant dåligt självförtroende som jag, så dåligt att det är synligt, jag måste väl ha begränsat andra oerhört mycket från andra liv.

Svar: Energiflödet i vilket som helst av höljena mellan kausalhöljerna och organismen (alltså mental-, emotional- eller eterhöljet) kan vara avstängt, så att vissa egenskaper inte så lätt kommer till uttryck i det fysiska. Detta kan vara dålig skörd eller verkställning av ödesmakternas beslut. Är det dålig skörd, kan det bero på att individen missbrukat egenskaperna eller dömt andra för deras avsaknad av dem. Beror det på ödesmakterna, kan dessa göra det därför att individen skall tvingas utveckla andra egenskaper.

Detta sagt som generell regel. Jag kan inte uttala mig om hur det ligger till i Ditt individuella fall. I esoteriska studier måste man kunna skilja på generellt och individuellt. Vi människor får genom dessa studier ett hum om hur det kan ligga till, i största allmänhet, för att vi skall förstå att allt sker lagbundet. En helt annan sak är att avgöra vilka orsakerna är i det individuella fallet. Det kan först planethierarkins medlemmar göra, som åtminstone är 46-jag, ty de kan objektivt se individens höljen, se dessas centra och energiströmmarna mellan dem (även i atomslagen, vilket kausaljagen inte kan), följa orsakskedjorna bakåt från nuets verkningar till det förflutnas orsaker. De har dessutom medvetenhetsgemenskap med alla lägre slags väsen, kan uppleva vad de upplever, vilket ger en ojämförligt mycket bättre förståelse.

Det är vanskligt av någon att säga att han har sämre skörd än andra. Det kan nämligen ingen människa veta något om, varken den som lider eller andra. Vi vet inte hur mycket andra lider i tysthet, bakom den leende masken. Och ingen av oss vet hur mycket som återstår att skörda för oss själva och för andra. Någon lever ett, som det heter, mycket gott liv, utan mycken uppenbar dålig skörd. Men det kan bero på att den individen fått en tillfällig respit, en lyckoinkarnation, i en annars tröstlös rad av lidandesinkarnationer. En annan ansätts av den ena plågan svårare än den andra, vilket i hans fall kan bero på att han slutskördar en nivå eller rent av ett helt stadiums dåliga sådd. Hans dåliga skörd behöver alltså inte vara större än den förstnämndes. Vi ser på ytan av tingen, inte på djupet av dem och kan alltså inte bedöma. Esoterikstuderande uppmanas att vara tacksamma för allt, även den dåliga skörden! Ty ju mer man betalar av nu, desto mindre blir det kvar för framtiden och desto färre hinder för uppstigandet.

Tre saker är särskilt viktiga att framhållas i allt tal om sådd och skörd. För det första: Av lidandet i samband med dålig skörd är bara en mindre del, cirka tio procent, verkligt, det vill säga beror på skörden. Återstående nittio procent beror på individens felaktiga inställning till skörden, såsom självömkan, bitterhet, hämndlystnad, anklagelser mot honom själv och andra etc. För det andra: När individen väl ställt sig under enhetslagen och definitivt beslutat sig för att tjäna evolutionen, mänskligheten och enheten, kan han aldrig mer försättas i oöverkomliga svårigheter vad gäller dålig skörd. För det tredje: Vi måste visserligen sona allt ont vi gjort i tanke, känsla, ord och handling. Men vi behöver icke lida lika för lika, få smaka samma onda som vi tillfogat andra. Vi har också möjligheten att betala av på positivt sätt genom gottgörelse, goda gärningar, tjänande insatser.

Fråga 3: Jag har läst i din bok *Förklaringen* att vår fysiska planet är fysisk på grund av dålig karma och att andra monader på andra planeter har eterhöljet som lägsta hölje. Sedan

stod det även att vi som etervarelser inte ville avstå från att göra erfarenheter i djurkroppar. Jag kan bara inte koppla detta, var det dålig karma att vilja göra erfarenheter i djurkroppar och var det detta som gjorde att vi inkarnerar som människor? Om det är så, hur kan det vara dålig karma att vilja göra erfarenheter, oavsett i vilka höljen det än är?

Och även detta, om det inte var längtan efter erfarenheter i djurkroppar som gjorde att vi sådde dålig karma och förtjänade planeten Tellus som utvecklingsplats, vad var det då? Gjorde vi ens något fel? Om vi gjorde något fel, innan vi ens blev människor, så måste det vara lite orättvist, för om vi gjorde fel innan vi blev människor, så måste det varit ofrivilligt eftersom att någon valfrihet inte kan ha funnit oss till hands.

Är det då inte lite orättvist att vissa monader får en lättare evolutionsväg och vissa får en svårare, vissa får uppleva paradiset hela vägen och vi får uppleva helvete under en tid, även om det har sina fördelar?

Svar: Vår planet skall inte betecknas enbart som ”fysisk” utan som ”grovfysisk”, eftersom dess lägsta materia är grovfysisk materia i dennas tre aggregationstillstånd: fast, flytande och gasformig. Denna precisering är nödvändig, eftersom också etermaterien är fysisk, finfysisk (49:1-4) i motsats till den grovfysiska (49:4-7).

Att andra, tredje och fjärde naturrikenas monader på vår planet måste inkarnera i grovfysiska organismer och inte bara i finfysiska eterhöljen som på andra planeter beror på att vår planet är ett unikum i vårt solsystem och – som det synes framgå av uppgifter våra äldre bröder lämnat – även i det större kosmiska klotet om sju solsystem. Detta unika förhållande har skördemässiga orsaker; till vår planet har sammanförts monader som har särskilt svårartad repellerande tendens och därför behöver skiljas från andra planeters mer laglydiga monader. Laurency skriver om detta exempelvis i *Livskunskap Tre* 15.1.31:

”Lägsta höljet i fysiska världen behöver ingalunda vara en organism. På övriga planeter är lägsta höljet nämligen, liksom alla övriga slags höljen, ett aggregat av magnetiskt sammanhållna atomer och molekyler. Organismen är det mest otjänliga av alla slags höljen. Att vår planets individer begåvats med detta lidandeshölje, beror på att de monader, som klumpats ihop till vår planet, till största delen ha repellerande grundtendens eller, annorlunda uttryckt, tendens till obegränsad egoism och hat till allt annat utom egna jaget. Sådana typer behöva en alldeles särskild effektiv lektion, tills de lärt sig att förutsättningen för medvetenhetsutveckling i högre världar heter enhet och icke splittring.”

Några fler ställen, där Laurency talar om detta är *Kunskapen om verkligheten* 1.13.3; *Livskunskap Ett* 2.13.18, 9.26.6 och 9.45.3; *Livskunskap Två* 6.7.9 och 7.2.9; *Livskunskap Fem* 23.3.3; *Människans väg* 8.25.4, 9.103.2

Det är skillnad på erfarenhet och erfarenhet. Man skall inte sträva efter erfarenheter som hör till ett lägre stadium och – givetvis ännu mindre – ett lägre naturrike än det egna stadiet och riket. Att göra det kunde man kalla brott mot utvecklingslagen. Man får inte stirra sig blind på allmänbegreppet ”erfarenhet”, som om all erfarenhet vore något gott och rätt; man måste tänka relativt, det vill säga fråga sig vad slags erfarenhet som passar i relation till just denna individ på detta stadium med beaktande av hans tidigare erfarenheter och redan förvärvade kunskap och begripande; man måste i sitt tänkande ha någon förståelse av den kvalitativa aspekten, kvalitativa nivåer. Att i detta sammanhang inte göra det är att falla in det som kallas ”formativt tänkande”, vilket kännetecknas bland annat av kvantitativt betraktelsesätt på bekostnad av kvalitativt liksom av icke-beaktande av relationer (relativiteter) och skalor (olika större och mindre sammanhang).

Det finns ingen som helst orättvisa i de sätt på vilka planetariska, solsystemiska och kosmiska

makter och regeringar ordnat monadernas möjligheter till medvetenhetsevolution. Det som kan se ut som orättvisor är alltid skenbara sådana, eftersom de monader som utsätts för dem, dels har sig själva att skylla, dels alltid blir fullt kompenserade på något sätt. Skördelagsmakterna balanserar alla konton till sista öret; om icke förr, så senast när monaden går över till nästa högre rike. En svårare väg att gå betyder djupare upplevelser, starkare viljeutveckling, mer grundmurade egenskaper och förmågor, större utvecklade kapaciteter hos deltagande monader, som just därför senare utses till de ledande befattningarna i allt högre hierarkier och regeringar. Se för övrigt *De vises sten*, kapitel 3.50 Självhävdelsen och utjämningslagen.

Också monader i undermänniska naturriken begår brott mot livslagarna, brott som objektivt kränker andra monaders rätt. Dyligt måste regleras av skördelagen oavsett de kränkande monadernas okunnighet om lagarna. Det är som med Sveriges Rikes lag – man klarar sig inte undan ansvar genom att skylla på egen okunnighet om lagar.

Fråga 4: Jag ville bara säga att jag upplevde kensho (zen), alltså ett kort upplyst/vaket tillstånd för några veckor sedan. Det var en otroligt vacker känsla, att äntligen nått hem och känna det sanna självet som jag upplevde bara var medvetenhet och lycksalighet, även frihet från bekymmer, tvivel, ovisshet, vanmakt och allt elände. Det var otroligt befriande och gav hopp. Mycket tack vare inspirerande text från dina hemsidor och mycket tack vare Osho fick jag lusten att ge medvetenheten en chans.

Känns svårare nu dock att komma djupt in i medvetenheten eftersom motivationen avtagit då uppvaknandet inte längre är något mystiskt och då inte heller lika spännande att nå men jag försöker ändå fortfarande vara så medveten jag kan för att nå djupet av mig själv igen.

Det finns inte så mycket eller nånting alls exoteriskt från esoteriken angående uppvaknandet, men jag vill ändå ställa någon fråga av ren nyfikenhet, om du inte kan svara är det lugnt. Kanske du till och med själv har vart i ett kensho och kan gissa.

Var det uppmärksamheten som blev medveten om monaden? Och om nu det tillståndet i monaden kändes så fullständigt och komplett, varför är man tvungen att reinkarnera på jorden och göra upplevelser när det kändes som om man ägde så många positiva egenskaper som positivism, hopp, tillit av alla slag osv. redan? Ligger hemligheten med livet i att ständigt vara medveten, så att man kan nå denna monad och få alla tolv essentiella egenskaper eller är det vägen dit som gör att vi förvärvar dem, men då igen, kändes det som att många av egenskaperna ligger latent och väntar på att aktiveras så fort vi blir medvetna om vilka vi är.

Svar: Detta tillstånd finns beskrivet hos Laurency på flera ställen, exempelvis i uppsatsen *Mystik i Livskunskap Tre*. Några utdrag:

”Extasen, den emotionala dynamik, som tycker sig kunna famna oändligheten, innebär att fantasien blir suverän och tror sig vara allvetande och allsmäktig. Fantasien tror sig kunna nå fram till ’tillvarons innersta’, och däri ligger dess illusivitet.”

”Mystikern kan i sina högsta tillstånd, det högre emotionala (48:2,3), under meditation på alltings enhet påverkas så starkt av hithörande attraktionsvibrationer och fantasien utvecklas så mäktigt, att han kan förverkliga enheten, åtminstone uppleva enheten med sin fantasi-skapelse av gud eller ’den älskade’.

Mystikern kan lyckas vitalisera kausalhöljets enhetscentrum (i 47:2). Därmed får han möjlighet att uppleva spontan kontakt med essentialvärlden och dess medvetenhet (46:7) och få en ’injektion’ av essentialenergi (i gamla mystiska litteraturen kallad ’guds kraft’, ’kraft av höjden’), vilket ytterligare förstärker enhetskänslan. ...” *Livskunskap Tre* 8.1.3,11,12

Denna enhetsupplevelse eller ”självrealisation”, som yogierna ofta kallar det, är av allra största värde för människan, framför allt på emotionalstadiet, men även på mentalstadiet, fastän den där tar sig något annat uttryck, i synnerhet om människan studerat esoteriken och

kan berika, ”nyansera” och ”placera” (relativera) upplevelsen med den förståelse hon fått genom detta studium, och även ”rikta den” som drivande, till handling manande energi för tjänande och förverkligande i fysiska världen. Det stora värdet ligger i att upplevelsen hjälper människan att till sist övervinna repulsionen, sådana negativa känslor som hat, rädsla, nedslagenhet och så vidare, vilka är hennes svåraste hinder i medvetenhetsutvecklingen.

Däremot ger den i och för sig ingen klar förståelse eller kunskap. För att fortsätta med vad Laurency säger om detta på det anförda stället i *Livskunskap Tre*:

”Men detta är icke tillräckligt. Individerna måste begripa vad det är fråga om, måste förstå tillvaron, måste ha utvecklat sin fulla mentala kapacitet, innan han avslutat sin medvetenhetsutveckling i människoriket. Det räcker icke med att veta sig vara ’ett med gud’. Man måste också förvärva högsta förnuft. När detta förnuft ingått i enheten, fås visdom, icke förr. Essentialitet förutsätter syntes av högsta emotionalitet och högsta mentalitet.

Mystikern får kontakt med Augoeides men kan icke mentalt fatta hans inspirationer förrän på mentalstadiet. Livet är icke bara känsla av enhet. Det är även högsta förnuft och kunskap om verkligheten, en kunskap, som förutsätter högsta mentalitet.” *Livskunskap Tre* 8.1.12,13

Detta är inte ”uppmärksamheten som blev medveten om monaden”. Utan Du själv är monaden, en monad bland oräkneliga andra, och när Du riktar uppmärksamheten är det Du, monaden, som riktar sin uppmärksamhet. Om det inte vore så, måste ju monaden vara någon annan än den, vars uppmärksamhet blev medveten om monaden, det vill säga Du själv, och vad är då Du själv, om Du inte är monaden – jaget?

Däremot kan Du, monaden, stiga till högre och sjunka till lägre medvetenhetsnivåer, varav mycket höga nivåer skiljer sig så starkt från kanske allt Du någonsin upplevat förut att det känns som ett ”högre jag”. Men det är fortfarande Du, monaden, som upplever detta.

Om detta plötsligt påkomna högre tillstånd ”kändes så fullständigt och komplett, varför är man tvungen att reinkarnera på jorden?” Man är tvungen till det, därför att denna upplevelse inte är allt – även om den ger vissa väsentliga insikter såsom att allt liv är en enhet, att det inte finns något att frukta, att som religiösa mystikerna uttrycker det ”allt vilar i guds händer” – ty det finns oerhört mycket mer att lära och förstå i människoriket, många egenskaper och förmågor att förvärva och lära sig använda, egenskaper och förmågor, som Du inte plötsligt bara får genom en sådan upplevelse eller ens flera sådana. Men även om denna upplevelse vore allt, så varar den ju inte; den tonar bort och försvinner, den lämnar inte så mycket användbart efter sig, och Du kan inte återuppliva den. Detta, om något, visar att medvetenhetsutvecklingen i människoriket är något mycket större än en tillfällig upplevelse, hur djup och inspirerande denna än har varit. Såsom esoteriken beskriver människans medvetenhetsutveckling, kan det ligga många inkarnationer av målmedvetet arbete med medvetandet från första flyktiga erfarenheten av mycket höga emotionala nivåer till förvärvet av förmågan att med vilja hålla sig kvar mer eller mindre permanent på dessa nivåer. Och alla förmågor måste människan förvärva i fysiska världen. Hon kan inte skaffa sig dem i emotional- eller mentalvärlden mellan inkarnationerna. Därför måste hon inkarnera gång på gång.

Termen kenshō härrör, som Du säkert vet, från japansk zenbuddhism. (Termen kenshō betyder ungefär ”att se eller förnimma väsendet”). Också japanska zenlärare framhåller att moderna västerlänningar tenderar att överbetona upplevelsemomentet i kenshō, som om detta vore ett självändamål. Det viktiga, säger dessa zenlärare, är att leva kenshō i vardagen, leva ett liv i förverkligande och tjänande i fysiska världen, alltså detsamma som esoteriken lär. Också betonar japanska zenlärare att kenshō för att bli effektiv måste paras med intellektuell förståelse och studium av skrifterna.

Fråga 5: Om planethierarkien åter framträdde på jorden, skulle de då inte försumma sin egen utveckling?

Svar: Försumma sin egen medvetenhetsutveckling gör planethierarkins medlemmar redan. Genom att dröja kvar i lägre världar för att på allt sätt bistå lägre naturrikens monader i dessas medvetenhetsutveckling måste de för långa tider avstå från att ingå i den ”kosmiska karriären”, och detta oavsett om de framträder bland människorna eller ej, oavsett om de är inkarnerade i organism eller ej. Alla planethierarkins medlemmar vistas i fysiska världen, men inte alla i grovfysiskt hölje. Det finns de som har fysiskt eterhölje som lägsta hölje.

Fråga 6: Laurency skriver att människan oftast tar 7 eoner i anspråk för att övergå till närmast högre rike. Men det betyder att människan gör mycket mer än de c:a 150 000 inkarnationerna (70 000 barbar-, 80 000 civilisations-, 1000 kultur-, 70 humanitets- och 7 idealitetsstadiet) han skrev att det tog att bli färdig som människa.

Svar: Man måste skilja mellan genomsnittliga, snabba och långsamma människomonader, vad evolutionstempot anbelangar. De sju eonerna är en mycket väl tilltagen tidrymd, avsedd för att också eftersläntrarna skall hinna igenom människoriket. Men det finns de som går igenom människoriket oerhört mycket snabbare än så. Allt hänger på hur individerna använder sina inkarnationer. Man måste också betänka att endast en mindre del av mänskligheten om sammanlagt 60 miljarder individer är inkarnerad vid varje given tidpunkt. De flesta befinner sig i mellantillstånden, i emotional-, mental- eller kausalvärlden, varför sju eoner inte motsvarar den effektiva tiden i fysisk inkarnation. Ödesmakterna anser det icke ändamålsenligt att alltför mycket blanda högt utvecklade och lågt utvecklade människomonader i samma inkarnations-epok, utan avsätter vissa epoker för de mindre utvecklade och andra för de mer utvecklade. De som därigenom hindras att inkarnera får sova i sina kausalhöljen. De människomonader, som får nyinkarnera i den kommande sjätte rotrasen, kan ha sovit så länge som fyra eoner. (*De vises sten* 2.40.6) När de väcks till liv för att börja resan ner genom världarna och födas till fysiska världen igen, har de ingen som helst uppfattning om hur länge de sovit: ”Men Gud lät honom vara död i hundra år och uppväckte honom sedan till liv och sade: ’Huru länge har du stannat här?’ Han svarade: ’Jag har väl stannat en dag eller någon del av en dag.’” *Koranen* 2:261.

Fråga 7: Är fysisk skönhet god skörd?

Svar: Ja. Allt gott och gynnsamt som vi har fått till synes utan egen ansträngning, är god skörd. Det för med sig ett särskilt ansvar att bruka det rätt. En människa som fötts till fysisk skönhet men missbrukar denna, dömer sig själv till fysisk fulhet i ett kommande liv. Motsvarande gäller för andra verkliga eller skenbara förmåner, till exempel rikedom. Den som föds till stor rikedom och använder denna goda skörd till att leva ett meningslöst liv i jakt på egoistiska njutningar och nöjen, hänge sig åt lyxkonsumtion och annat slöseri, dömer sig själv till armod och förödmjukande elände i ett kommande liv.

Med våra handlingar gestalta vi våra yttre förhållanden, omgivning, omständigheter etc. Vår organism är resultatet av handlingar (välvilliga eller grymma), som kunna taga sig organiskt uttryck (skönhet eller defekter). För övrigt få vi de föräldrars arvs massa vi enligt skördelagen ska ha. *Livskunskap Fem* 6.10.15

Fråga 8: Vad menar HTL med att folk är rädda för att det goda är rättslöst?

Svar: Detta säger han i *Livskunskap Fem*. Så här lyder hela det stycke, där han säger det: ”Fruktan är vår inbillnings värsta produkt och så onödigt, när den aldrig kan hjälpa, endast skada oss. Vi kunna icke undfly det oundvikliga. Vi göra det i alla händelser mera sannolikt genom fruktan. De flesta frukta allt i livet, vilket framgår av den allmänna oron. De frukta

ödets slag, människors omdömen, att rättvisan icke styr världen, att det goda är rättslöst. Fruktan förlamar energi, företagsamhet och förmågor, förblindar omdömet, förstör livsmod och livsglädje, dödar hederskänslan. Fruktan skadar vår hälsa, nedsätter livsfunktionerna, försvårar cellernas förnyelse, vävnadernas omsättning. En timme av fruktan och oro tröttar mer än en veckas hårt arbete.” *Livskunskap Fem*, 6.20.7

Detta slags fruktan, att rättvisan icke styr världen, att det goda är rättslöst, är detsamma som avsaknad av livstillit och lagtillit, två egenskaper och även förmågor, som hör till de tolv essentiala, vilka vi måste förvärva till ett hundra procent för att kunna övergå till femte naturriket och bli 46-jag. Första steget i förvärvet av dessa egenskaper är att med tanken förstå deras önskvärdhet och nödvändighet och med känslan omfatta dem med längtan att äga dem, att med tanken förstå att bristen på dessa egenskaper är roten till människans alla problem och svårigheter och att det därför är absurt att inte sträva efter att förvärva dem, lika absurt som att ställa sig med den ena foten på den andra och sedan undra varför man inte kommer någon vart.

Fråga 9: Jag läste någonstans i HTLs skrifter att de yngsta monaderna på vår planet har repellerande tendens på grund av att de i växtriket levde parasitliv och i djurriket var rovdjur. Men hur kunde vi kausalisera när vi ännu inte nått de högsta djurarterna?

Svar: Det har funnits många olika kausaliseringsätt, och inte alla har varit lyckosamma från vare sig kollektiva eller individuella medvetenhetsutvecklingens synpunkt. Till exempel var det vissa grupper av monader som i förra sjuklotet (den så kallade månkedjan) kausaliserade för tidigt på grund av detta sjuklots stundande avveckling. Dessa monader blev ofullständiga människor med mycket svaga kausalhöljen. De fick därför särskild stimulans, när de inkarnerade som ytterligt primitiva människor i de tidiga eonerna av vårt nuvarande sjuklot. Andra djurmonader, också med repellerande tendens, kausaliserade med felaktig drivkraft, till exempel fruktan – såsom djur lyckades de nå upp till en nästan mänsklig intelligens i förtvivlad strävan att fly undan människor som plågade dem. Monader, som kausaliserar på sådana felaktiga sätt, behöver sedan, såsom nyblivna människor särskild hjälp av högre stående monader, enhetsväsen, att lära sig övervinna sina livsfientliga tendenser. Med många dylika monader har detta dessbättre lyckats, med andra har det hittills misslyckats.

En annan sak, som måste beaktas i detta sammanhang, är att den uppgift Laurency lämnat om de fem högsta djurarter, ur vilkas gruppsjälur monader kausaliserar, avser nuvarande förhållanden, de relativt sett få djurmonader som kausaliserar nu, och inte de djurarter i ett mycket avlägset förflutet, ur vilkas gruppsjälur de flesta av oss som nu är människor kausaliserade. De flesta i nuvarande mänskligheten, som kommit över barbarstadiet och civilisationsstadiet lägre nivåer, har inte kausaliserat här på vår planet.

Fråga 10: Varför upplever vi högre medvetande och känslor så sällan och varför stannar det så kort tid? De ger klarhet, lydnad, alla tre sorters tillit osv. Kommer det av att ha gått igenom den dagliga meningslösheten, gått igenom det triviala livet ett tag? Då kanske det är nödvändigt för det högre, alltså alla erfarenheter har värde? Kommer de automatiskt eller kommer de slumpmässigt? Jag har upplevt att det kommer då man vill goda föresatser och vill tänka gott men har ändå inte varit ett särskilt helgon för det, det kom efter att jag ville små goda ting men ändå kommer det inte varje gång efter att jag gjort detta, det känns så slumpmässigt. Skulle vara glad om det kom oftare, kanske det är förfinad egoism. Det är utveckling när man når högre, insikter som förändrar en.

Svar: Det Du frågar om är själva innebörden av två begrepp, nämligen övermedvetenhet och medvetenhetsutveckling. Oavsett hur lågt eller högt vi står på medvetenhetsutvecklingens skala

(underförstått: i människoriket med dess fem utvecklingsstadier och sammanlagt 777 nivåer), finns det något för oss övermedvetet och något för oss genomsnittligt dagsmedvetet. Det övermedvetna är individuellt olika, beroende på att individerna står på olika stadier och även på olika nivåer inom stadierna: något som är övermedvetet för Andersson kan vara dagsmedvetet för Pettersson och redan undermedvetet och så att säga överspelat för Lundström. Det individuella övermedvetna är alla högre medvetenhetsnivåer upp till de allra högsta, långt bortom vad som alls är möjligt att erfa i människoriket. Det är därför i praktisk mening ointressant att tala om alltför höga övermedvetna nivåer. De lägre övermedvetna nivåerna är däremot desto intressantare, och ju lägre de ligger desto intressantare kan de vara, eftersom de är på ett helt annat sätt uppnåeliga för individen, och inte bara någon sällsynt gång, utan allt oftare.

Ett sätt att beskriva individens medvetenhetsutveckling är att säga att gränsen mellan det för honom genomsnittliga dagsmedvetna och det övermedvetna förskjuts uppåt, nivå för nivå. I första början av processen med en ny högre nivå – och det behöver inte alls vara nivån närmast över hans genomsnittliga, utan det kan handla om en första, plötslig kontakt med en nivå som ligger kanske 50 nivåer ovanför denna – är kontakten med denna högre mycket kortvarig och nedslående svår att återfå. Men detta ligger i medvetenhetsutvecklingens själva dynamik. Då visar det sig betydligt lättare att återuppliva kontakten med en visserligen övermedveten, men inte lika hög nivå; denna kanske dock inte känns lika angelägen, när individen väl fått smaka på en för honom mycket hög nivå, som han aldrig erfarit tidigare. Men man kan inte hoppa över någon nivå. Först när man avsiktligt, med vilja kan hålla sig kvar på en viss nivå, har man verkligen erövrat denna och kan man med samma bestämdhet erövra närmast högre. De ”alltför höga” nivåerna har dock sitt omistliga värde i att ge energi, inspiration, hopp och motivation i det hårda arbete som all effektiv medvetenhetsutveckling innebär.

En nödvändig faktor för mottagandet av allt slags högre medvetenhet, inspiration, insikt, vision etc. är den rätta inställningen till detta högre. Tacksamheten är i detta sammanhang liksom i så många andra en nödvändig faktor i denna rätta inställning. Vi glömmer alldeles för ofta att tacka för allt vi får. Mer om detta i uppsatsen *Rätt inställning*, ingående i boken *Vägen och dess vandrare* på www.veidos.se. Där finns även ett kapitel, *Varför är det så svårt?*, som kan ge Dig ytterligare några nycklar.

Fråga 11: Är tillfälligt upphöjt medvetande och upplevandet av ädla känslor, oavsett stadium, inspiration från ens egen Augoeides?

Svar: Ja, men endast i den mån det ej finns något egoistiskt i detta uppöjda medvetande och dessa ädla känslor. Augoeides lever i enheten och är ointresserad av människan såsom ”särjag”, hennes själviska strävanden, inklusive njutande av ”andliga känslor”. Men i den mån människan frigör sig från sin isolerande självkänsla, tillägnar sig den tjänande inställningen och förverkligar denna i arbete och uppoffring för andra, i samma mån blir Augoeides intresserad och skickar sina vägledande inspirationer, dock i en sådan form att människan inte uppfattar det som om de kom utifrån, från något annat väsen, utan som kontakt med hennes eget ”högre jag”.

Vännen JB i Västerås skriver:

Hej Lars!

Tack för möjligheten att ställa frågor genom ”Den pytagoreiske kuriren”.

”Vår planethärskares är en av de fyra mindre av de sju och ägnar sig särskilt åt att utveckla något av intelligensens fem attribut, strålarna 3–7. Han ägnar sig främst åt en kollektivitet av monader som vibrerar i hans tonart, har hans färg, motsvarar samma tal och esoteriskt kallas vid samma namn.” KI 6.3.19

Fråga: Är någon av strålarna 3–7 särskilt aktiv och något vi bör arbeta på att utveckla?

Svar: Sjunde strålen är särskilt aktiv och ökar nu hela tiden i aktivitet och intensitet samtidigt som sjätte strålen försvagas. Femte strålen är tillfälligt avstängd och fjärde strålen inleder snart en ny aktivitetscykel, omkring år 2025. Tredje strålen är alltid aktiv i bakgrunden.

Att sjunde strålen nu är särskilt aktiv skall förstås så att särskilt många i vår epok inkarnerande monader har sjunde strålen (departementet) i antingen kausalhöljet eller triadhöljet. Detta gynnar deras förståelse för sådant som lag, ordning, förverkligande i det fysiska, ritual, magi.

Frågan om vilka strålar eller rättare sagt förståelse för strålars karaktär, arbetssätt, som mänskliga individer och kollektiv bör arbeta på att utveckla, ligger i en annan skala än frågan om vilka strålar som är aktiva i planetarisk skala. Att inte beakta skalor leder nästan alltid till formativt tänkande, vilket man skall avstå ifrån, ifall man vill tänka perspektiviskt, som ju är det enda raka i esoteriken. Vissa individer och kollektiv kan behöva utveckla förståelsen för andra strålar än just sjunde – kanske för alla andra strålar än sjunde, om de så att säga redan "fått för mycket i sig" av denna och därför blivit obalanserade i det avseendet. Varje individ, varje kollektiv måste därför bedömas för sig, efter sina förutsättningar, sin utrustning, sina tidigare erfarenheter och nuvarande och framtida uppgifter. Balans, harmoni, mångsidig förståelse, ändamålsenlighet, skicklighet i handling är ledstjärnorna.

"Eftersom både vårt solsystem och vårt 49-klot är av fjärde ordningen," KI 6.12.5

Fråga: Vårt solsystem räknas som sjusolsystemets hjärtcentrum (KI 12.6.2). Är det därför det är av fjärde ordningen, d.v.s. fjärde centret nedifrån räknat?

Svar: Ett solsystem och ett 49-klot av fjärde ordningen är ett som har sina energicentra i fjärde kosmiska etern, det vill säga i värld 46. Ett solsystem av tredje ordningen har sina energicentra i värld 45, ett av andra ordningen i värld 44 och ett av första ordningen i värld 43, högsta solsystemvärlden vad klotsystemen anbelangar. Det finns en korrespondens mellan eterhöljets centra hos människan och de sju solsystemvärldarna, så att värld 43 svarar mot hjässcentret, värld 44 mot panncentret, värld 45 mot strupcentret och värld 46 mot hjärtcentret. Denna korrespondens visar sig särskilt däri att vart och ett av de uppräknade centren tar emot energi från motsvarande atomvärld. Att det finns ett samband mellan hjärtcentret i *människans skala* och värld 46, där alltså både 49-klotets och solsystemets energicentra finns, är alltså tydligt. Men därav kan vi nog inte dra slutsatsen att ett motsvarande samband i *planetarisk* och *solsystemisk skala* är den faktor som bestämmer att vårt solsystem och planetsystem är av fjärde ordningen. Det är så oerhört mycket, så oerhört många faktorer, som vi inte har kännedom om och som vi i nuvarande medvetenhetstillstånd säkert inte skulle ens fatta, så det är klokast att i denna fråga inte söka fastställa något utan avvakta definitiva besked från planethierarkin.

"Det är ingalunda märkvärdigt, att vi icke veta vad som menas med de tolv essentiala egenskaperna och sakna beteckning på dem. Därmed avses de väsentliga egenskaper som fås genom bemästrandet av de tolv zodiakkonstellationernas energier, med vilka man kan utföra 'Herakles tolv arbeten'." MV 9.88

Fråga: På flera ställen i Laurencys böcker hänvisas till "Herakles tolv arbeten". Finns det någon esoterisk text som beskriver dessa tolv arbeten som vi kan studera?

Svar: Ja. Alice A. Baileys bok *The Labours of Hercules*. Den tryckta upplagan kan förmodligen beställas genom Stiftelsen Tibetanens Bokfond. Annars kan den liksom alla Alice Baileys böcker läsas på eller laddas ned från internet. Här är en länk:

<http://www.light-weaver.com/bk/hercules/toc.html>

Vår vän och värderade medarbetare i Skövde CK har ställt oss två frågor:

Fråga 1. ”Bevara ditt liv” anges som en av människans fem skyldigheter. Kan detta ha flera betydelser som exempelvis att genom rätt föda och rätt livsföring under en inkarnation bevara sitt liv?

Svar: Ja. Jämför med vad Laurency säger:

”Man kan indela dåliga sådden i tre huvudslag: skada vi tillfogat kollektiviteten, lidande vi tillfogat människor och djur, misskötsel av egna höljen (fysiska genom förfelad diet och förfelat levnadssätt, emotionala genom odlande av hatet, mentala genom idiotisering av förnuftet).” *Människans väg* 9.106.1

”Sjukdomar bero på brott mot naturlagarna, icke livslagarna (arvet från föräldrarna också individens eget brott mot naturlagar i föregående liv). Han inföds i familj med sådana sjukdomsanlag. Människorna leva så förvänt, att ett 45-jag kunde säga sig vara häpen över att mänskliga organismen kunde uppvisa sådan motståndskraft som den i alla fall gör.” *Livskunskap Ett* 9.55.8

Fråga 2: I boken *Förklaringen* 9.1.4 står ”Evolution är den process, i vilken tillfällig övermedvetenhet blir permanent dagsmedvetenhet.” Vad menas med tillfällig övermedvetenhet?”

Svar: Gränsen mellan det dagsmedvetna och övermedvetna är alltid individuell, eftersom människor står på olika stadier av medvetandet utveckling och även de som står på samma stadium kan stå på olika nivåer inom detta. Man måste skilja på genomsnittlig nivå, latent högre nivå och aktuell nivå, ty de är aldrig desamma. Genomsnittlig nivå är den nivå som individen vanligen befinner sig på och från vilken han stiger till högre och sjunker till lägre daagligen och stundligen. Latenta högre nivåer är alla högre nivåer som individen någonsin nått. Ju oftare han nått en viss latent högre nivå och ju längre han lyckats hålla sig kvar på den, desto starkare är sedan dess latent kraft, när han sjunkit ner till sin genomsnittliga nivå igen. Aktuell nivå är den nivå han befinner sig på just nu. Var och en har erfarenhet av hur man kan sjunka och stiga i nivå: emotionalt från höga, attraherande, lyckliggörande känslor och fantasier ner till låga, repellerande, obehagliga; och omvänt: stiga från låga till höga. Det kan i sådana falla handla om ett par hundra nivåers skillnad mellan höga och låga. Man kan också märka hur man mentalt stiger och sjunker: man kan förstå något esoteriskt på morgonen för att sedan ha tappat bort det på aftonen; först när man gång efter annan återerövat förståelsen, blir den mer bestående. Allt detta beror på att vi inte hela tiden står på samma nivå; vi sjunker och vi faller. Det övermedvetna är helt enkelt alla nivåer högre än den nivå som vi för tillfället står på, vår just nu aktuella nivå. Om vi plötsligt förstår något väsentligt, som vi nyss inte förstod, så betyder det att vi tillfälligt stigit upp på en högre nivå. Om den förutvarande, lägre nivån var vår genomsnittliga nivå, så betyder det att vi tillfälligt nått en övermedveten nivå. Om vi sedan kan gång på gång återkomma till denna nivå, som först bara var tillfällig, så kan den bli allt vanligare och till sist vår genomsnittliga nivå. När denna process är avslutad, har tillfällig övermedvetenhet blivit permanent dagsmedvetenhet.

”Evolutionen består i att monaden aktiverar allt högre slag av medvetenhet. Annorlunda uttryckt flyttar monaden successivt gränsen mellan sitt dagsmedvetna och övermedvetna. Vårt nuvarande dagsmedvetna har en gång varit övermedvetet. På motsvarande sätt skall vårt nuvarande dagsmedvetna tillhöra vårt undermedvetna och delar av vårt nuvarande övermedvetna skall blir vårt framtida dagsmedvetna. Det som vi sporadiskt och okontrollerat når kontakt med i våra bästa stunder, i oförglömliga ögonblick av djup frid och enhet med livet, eller då vi uppbådar oanade krafter inom oss och modigt angriper de svåraste problem och situationer, eller då vi nås av plötslig insikt och gör en intellektuell erövring, allt detta som vi i brist på kunskap kallar vårt ’bättre jag’ (som om vi hade fler än ett jag), skall i framtiden bli vårt normala, vårt vardagliga medvetande. *Förklaringen* 4.7.8

Ur dr Nicolls psykologiska kommentarer: Själverinring, del två

En anmärkning om själverinring

Arbetet lär att själverinring omedelbart medför bättre föda för alla kroppens celler. I motsats till detta betyder identifiering med livets problem, negativitet, tungsinthet, avund, att vara olycklig med mera, en frånvaro av själverinring och därmed dålig föda för cellerna. Att öva själverinring mitt i livets tumult ger ny kraft. Hela kroppen känns då lättare, därför att cellerna får ny föda, ett slags föda av en klass över vitaminerna. Kroppen behöver rätt föda från den psykologiska sfären. Den står i ett mycket nära förhållande till vårt psykologiska tillstånd. Ett negativt tillstånd av nedslagenhet, ett tillstånd av oro, ett tillstånd av ångest, alstrar dålig föda för cellerna. Arbetet lär att förhållandet mellan kroppen och psyket är mycket känsligt, subtilt och bestämt. Dåliga sinnestillstånd och framför allt negativa känslor såsom till exempel ynkliga små känslor, som berör en själv, att tycka illa om något eller någon, att vara uttråkad, förvränger riktigt cellarbete i kroppen. Arbetet betonar att ansträngningen att arbeta med en själv, att höja ens beteende vid varje tidpunkt och förvandla det med hjälp av själverinring, ändrar cellernas kemi. Människan kan sova i livet men ändå vara mycket upptagen. Människan kan vara vaken i livet men ändå mycket upptagen. Resultatet blir dock mycket olika. Om någon börjar studera vad själverinring innebär med utgångspunkt i att han inser att han inte kommer ihåg sig själv utan bara är en maskin, som reagerar på yttre omständigheter alltid på samma sätt, kan han börja inse vad arbetet handlar om. Om han berömmar sig själv av att han duger som han är, förblir porten till arbetet stängd för honom. Detta betyder, vad hans inre anbelangar, att de aktiva högre delarna av hans centra förblir stängda för honom. Han lever då på det hela taget i källarvåningen till sitt hus. Man måste så småningom lära sig vad det innebär att arbeta med sig själv och inte bara vara ett offer för de yttre omständigheterna, det vill säga vara upprörd, uttråkad, olycklig, när de yttre omständigheterna är oangenäma, och upprymd och entusiastisk, när de yttre omständigheterna är angenäma. Detta är att leva i motsatserna. Då är man helt klart en hjälplös maskin, som skiftar från olycklig till lycklig och från lycklig till olycklig. Man gör då ingenting för att skapa sitt eget liv, för att kort sagt skapa sig själv. Det mekaniska livet driver oss då liksom en drivrem driver hundratals små maskiner. Detta är inte ett eftersträvansvärt tillstånd, ty då är man ingen alls, då saknar man kraft att förvandla någon enda situation. Då liksom slösar man bort alla sina pengar och har ingenting kvar. Då finns det ingen reservkraft, skapas ingenting inom en själv. Då är man identifierad med allt som händer. Med andra ord: man minns inte sig själv. Om en människa helt identifierar sig med någon av dessa många typiska olyckliga händelser, som *redan finns färdiga* för henne, förlorar hon kraft. Hon är då en maskin som mekaniskt reagerar på dessa rutinartade händelser, som är förberedda för henne liksom hindren på en ryttarbana. Ja, det är verkligen så. Man närmar sig ett typiskt hinder och faller. Men om man kommer ihåg sig själv, så behöver detta inte ske, allra minst om man kan säga till sig själv: ”Detta är en typisk situation, som miljoner människor befinner sig i just nu.” Detta fråntar händelsen dess laddning och smak av något unikt.

Låt oss upprepa några huvudpunkter: ”Arbetet lär att själverinring omedelbart medför bättre föda för alla kroppens celler.” Låt mig samtidigt påminna om att själverinringen till sist beror på närvaron av något högre inom oss. När en människa börjar tillämpa arbetets undervisning praktiskt på sitt liv, börjar hon liksom flyga litet ovanför jordytan. Det hon brukade snubbla över är inte längre något hinder. Med andra ord lever hon livet på en något högre nivå. Det som hade inneburit en katastrof är nu kanske bara en tillfällig händelse. Jag ber er alla att ni tänker på och begrunder vad det kan innebära ”att minnas sig själv” mitt i sorger och bedrävelser, mitt i livets upprörda enahanda dagliga händelser eller förtretligheter. För att variera bilden kan vi säga att man på detta sätt börjar se vad som kan menas med ”att gå på vattnet” vad gäller en själv, i mitt fall att gå på Nicoll och sedan ovanför honom. Nicoll, s. 912-913

En ytterligare anmärkning om själverinring

I en föregående uppsats hänvisades det till den sluga människan på fjärde vägen – hon som vet hur man tillverkar ett piller och sväljer det, i stället för att göra alla möjliga plågsamma, utdragna ansträngningar, som hör till fakirens eller munkens väg. Man kan göra allehanda onödiga och ointelligenta ansträngningar för att nå en högre nivå av vara, som till exempel att utöva asketism, plåga sin kropp på olika sätt, hålla tystnadslöften, svälta sig, förneka sig själv all njutning, utföra ritualer, mekaniskt rabbla böner, ständigt utföra obehagliga och orimliga saker osv. Allt detta är ointelligent. Den sluga människan ser med själviakttagelse vad som är felaktigt inom henne vid ett visst tillfälle och godtar det, det vill säga sväljer det, och minns sedan sig själv i samband med detta. Hon arbetar med sig själv. Att tillverka pillret är möjligt bara genom att man ser sig själv med direkt själviakttagelse, det vill säga med eget arbete och genom att formulera vad man ser. På detta sätt ser man vad som behövs för en själv för att man skall hålla sig vaken vid en viss tidpunkt. Vad som krävs för en människa vid en viss tidpunkt kan vara något helt annat för en annan. Ett exempel är Herrens bön, som kan ses som den sluges bön. Märk att det först sägs att det är meningslöst att be genom att rabbla tomma ord: ”Och när ni ber skall ni inte rabbla tomma ord som hedningarna; de tror att de skall bli bönhörda för de många ordens skull.” (Matteus 6:7) Vad som avses uttalas inte direkt, nämligen att bön måste vara en medveten handling och inte en mekanisk. Den måste förstås av intellektet, och dess budskap måste kunna ses inom en i förhållande till ens nivå av vara. Varje ord måste sägas medvetet med full avsikt. I den bön (som vi meningslöst rabblar i kyrkan) ber vi om vårt dagliga bröd: ”Vårt dagliga bröd giv oss idag.” Men på grekiska betyder det inte *dagliga* utan ”det som behövs.” Det betyder också det ”trans-substantiella brödet” eller ”det som är bortom oss själva.” ”Bröd” betyder inte bröd i bokstavlig mening utan ”bröd från himlen”, det vill säga psykologiskt bröd, psykologisk insikt, mental näring, som kommer från en högre nivå, som visar oss vad som är felaktigt och våldsamt inom oss på vår nivå. Om man formulerar om satsen: ”Vårt dagliga bröd giv oss idag”, betyder den ”Må vi få insikt och ny mening idag, så att vi vet vad vi skall göra och hur vi skall arbeta med oss själva idag.” På sätt och vis är pillret detta ”himmelska smärtsamma bröd”, som vi måste svälja. Det är detsamma som mannen i öknen. Det är som om vi bad om att direkt och ärligt kunna iakttaga oss själva i arbetets ljus och genom den mentala inlysning det skänker, när man inser vad man skall arbeta med och vad man inte skall identifiera sig med etc. och taga emot denna blixtnöje av skänkt insikt eller ljus. Tag in det utan att komma med invändningar eller självrättfärdiganden och godtag det och medge dess sanning. De flesta människor har invändningar mot varje sann inre eller yttre kritik av dem själva och sväljer den således inte, det vill säga godtar den inte som en sanning.

Om vi får oss visat något av vår nivå av vara, antingen det är genom inre varseblivning eller genom yttre meddelande eller antydning, så gör vi inget piller av det, formulerar vi inte budskapet för oss själva, sväljer vi det inte, det vill säga godtar vi det inte som en sanning. Men om vi gjorde det, skulle det leda till direkt och intelligent ansträngning grundad på förståelse. Detta är den sluga människans, den intelligenta människans väg, och den är omätligt överlägsen andningsövningar, ritualer, självsvält, späkningar, mekaniska övningar och så vidare. Fjärde vägen bygger på *förståelse*. Arbetet är fjärde vägen, det vill säga den är inte fakirens väg eller munkens väg eller yogins väg. I detta arbete är *förståelsen* det starkaste man kan utveckla. Därför är det nödvändigt att börja söka *förstå* vad detta arbete lär och själv inse varför det lär just detta. Vad betyder det? Det betyder i korthet att man måste *själv förstå* varför negativa känslor måste bort, *förstå* varför självrättfärdigande måste bort, varför lögn och bedrägeri måste bort, varför krav på hänsyn, klagomål och förande av inre räkenskaper måste bort. (Märk att Herrens bön säger: ”Förlåt oss såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro”) Man måste själv förstå varför egoistiska fantasier måste bort, varför självömkän och dyster ånger måste bort, varför hat måste bort, varför tillståndet av inre sömn måste bort, varför okunnighet måste bort, varför buffertar, inställningar till och bilder av en själv måste

bort, varför den falska personligheten med dess två jättar som vandrar framför en, stolthet och fåfänga, måste bort, varför okunnighet om en själv måste ersättas med okritisk verklig självkänedom genom iakttagelse, varför det alltid är nödvändigt att visa hänsyn och slutligen måste man inse varför själverinring är absolut och fullständigt nödvändig för en vid alla tillfällen, om man vill vakna från den stora sömningivande kraften i naturen och den tilltagande masshypnosen i det yttre livet. Allt detta är arbetet och vad det lär, nämligen vad det är vi måste göra för att vakna ur det tillstånd av sömn vari vi lever.

Om ni genom okritisk självakttagelse kan se någonting, låt oss säga något som uppstår helt och hållet ur den falska personligheten, ur fåfänga och självförhärligande och ur ett felaktigt minne av er själva, så att det styr er, talar genom er, styr alla era känslor och tankar och ansiktsuttryck och rörelser, om ni ser detta tydligt och formulerar det, så gör ni ett piller. Ja, men kan ni rulla det mellan fingrarna? Är det tillräckligt klart, objektivt och tydligt ännu? Nej, men det kan bli det allteftersom förståelsen av vad arbetet handlar om blir starkare och ni tar större ansvar för det. Ni måste därefter svälja pillret, taga emot det, det vill säga se att det är någonting *inom er* och att det är *helt och hållet ert eget fel*, därför att ni har identifierat er med det och sagt ”jag” om detta inom er fram till nu. Detta har troligen gjort er nedstämda och alla i er omgivning än mer nedstämda. Jag skall inte säga att det är lätt att svälja pillret.

En människa har ingen kraft för riktig självakttagelse förutom genom den kraft arbetet ger. I de fall, där en människa i hemlighet är oärlig i sin inställning till arbetet, finner man alltid en egendomlig oförmåga till självakttagelse. Sådana har inget ljus för att se sig själva. Det kan inte komma i fråga att göra ett piller eller att svälja det i sådana fall. Fundera över vad som så ofta sagts. Man kan inte förstå arbetet om man inte känner det – det vill säga: värderar det. Att *förstå* i arbetets mening kräver till att börja med samarbete mellan två centra: tankecentret och känslacentret. Nicoll, ss. 941-943

En ytterligare kommentar om själverinring

Arbetsidé

Människan är inte riktigt medveten. För att bli det måste hon börja med att minnas sig själv. Men först måste hon genom att länge iakttaga sig själv inse att hon sover.

Kommentar

Arbetet talar om själverinring ur flera olika synvinklar. Den första är att människan, förmögen till fyra olika medvetenhetstillstånd, vet om endast två, det så kallade vakna tillståndet, som hon uppfattar som full medvetenhet, och sömnen. *Båda* dessa tillstånd kallas emellertid i arbetet för ”sömn”. Därför talar arbetet om den sovande mänskligheten, om att livets onda är obotligt så länge som människan sover med mera. Det säger att människan normalt borde vara i det tredje medvetenhetstillståndet, som det kallar tillståndet av själverinring, självförnimmelse och självmedvetenhet och att hon är född till att vara i detta tillstånd. Men människan har somnat genom hypnos. Denna del av läran som vi studerar är av en sådan vikt att den måste upprepas ofta. När vi iakttar andra människor, när vi iakttar världen, när vi iakttar oss själva, inser vi gradvis att saker och ting är som de är, eftersom *människan befinner sig i hypnotisk sömn*. Detta är den verkliga förklaringen. Och denna idé har lärts ut i tusentals år. Men så stark är den hypnotiska sömn som påverkar jordmänskligheten att denna idé icke inses. Människan är hypnotiserad att tro att hon är vaken, fullt medveten, att hon äger verkligt vara, att hon har verklig vilja, ett enda jag och att hon känner sig själv och kan göra. Hon kan icke inse att hon är en maskin och att allt hon gör utföres av maskinen och att hon tillskriver sig tusen och en egenskaper som hon inte har. ”Därför att denna sömn”, som Gurdjieff en gång sade, ”denna sömn som jag talar om, inte är vanlig sömn, utan hypnotisk sömn.”

Låt oss nu tala om själverinring ur en annan synvinkel. Frågan kan ställas: ”Om det är som

ni säger, att arbetet lär att människans normala medvetenhetstillstånd borde vara själv-erinerings, kan ni då förklara skillnaden mellan en människa som kommer ihåg sig själv och en som inte gör det?" Det svar som arbetet ger på en sådan fråga är: "Ja, skillnaden kan uttryckas mycket klart. Akten av själv-erinerings skapar nya energier, som inte bildas hos en sovande människa." För att förstå detta är det till att börja med nödvändigt att studera människans tre slag av föda och den omvandling av dessa tre slag som äger rum i den mänskliga maskinen. Jag skall börja denna kommentar med att fråga er om ni tror att en människa, som kommer ihåg sig själv, kan hålla sig vid liv längre än en människa som inte utövar själv-erinerings, förutsatt att båda upplever samma svårigheter såsom otillräcklig föda, andra slags umbäranden och så vidare. Ur arbetets synvinkel är svaret på denna fråga: ja. Varför? Därför att den människa som utövar själv-erinerings i själva verket skapar energier genom att förvandla intryck till ett slags föda. Arbetet lär att människan lever på tre slags föda, inte enbart ett slag. Det viktigaste slaget av föda är "intryck", det näst viktigaste är "luft", det minst viktiga är "mat", det vill säga det man vanligen menar med "föda". Utan intryck kan en människa inte överleva en sekund. Utan luft kan hon inte överleva mer än någon minut. Utan vanlig mat kan hon leva en månad eller mer. Vanlig mat som tas in i kroppen genomgår en serie förvandlingar till allt finare materia. Allt i naturen fungerar genom förvandling. Ägget förvandlas stegvis till en fågel eller en orm, fröet till ett träd. Det är märkligt hur många människor som betraktar ordet *förvandling* med misstänksamhet utan att se att deras egen existens kom till genom en serie förvandlingar i livsmodern, vilka de inte vet något om och att det faktum att de lever beror på förvandlingar som pågår i varje ögonblick i deras kropp. De tar sig själva för givet och ser inga mysterier någonstans. Det är detta som är problemet. Den människa som tar allt för givet, kan inte växa, kan inte utvecklas. Sinnet för undret är kvävt. Det är ett under att hon finns till, men detta under tar sig helt enkelt inte in i hennes medvetande.

Låt oss tala mer om förvandling. Elden i er spisel brinner genom förvandling. Gräset växer genom förvandling. Puppen som förvandlas till en fjäril är förvandling. Tankarna i ert intellekt förvandlas till tal. Allting sett ur en psykologisk synvinkel eller från andlig synpunkt är förvandling. Ja, allting är förvandling utom, vad gäller människan, på ett särskilt ställe. Detta ställe är där intrycken kommer in. Vi förvandlar inte vad våra ögon ser och vad våra öron hör. Den mat vi intar genom munnen förvandlas först i magsäcken. Luften förvandlas av lungorna. Men de intryck, som tas emot av hjärnan, förvandlas *inte*. Detta lägger arbetet stor vikt vid. Där intrycken kommer in, övergår de inte till en finare energi, utan behåller sin ursprungliga kvalitet. Arbetet lär att om en människa erinrar sig själv, förvandlas både de intryck hon tar emot och den luft hon andas till finare energi. Detta sker på det ställe där intrycken kommer in och i samband med det som kallas själv-erinerings chock. Av vad som har sagts inser ni att denna chock måste leda till *förvandling*. Liksom vanlig mat förvandlas åt oss utan hjälp, måste föda i form av intryck förvandlas på något liknande sätt. Men sådana vi är, förvandlas de inte. Biffstekarna skulle förbli biffstekar. Om detta gällde vanlig föda skulle vi dö. Som det nu är tar ni emot era livsproblem, era livssituationer, era livsproblem i form av intryck. Denna aspekt av livet kommer inte in i form av fysiska biffstekar utan i en annan form. Vi utsätts för föda i form av faktiska biffstekar emellanåt, och vi har de kroppsfunktioner vi fått som kan smälta maten, det vill säga förvandla den. Men vi uppfattar inte – kan inte uppfatta, framhåller jag – motsvarande idé att vi är utsatta för situationer, problem och så vidare, i psykiskt, andligt avseende. Kan ni inse att en situation som plötsligt uppstår, som till exempel följande: "Vad fruktansvärt, X har grälat med sin fru", eller "jag har förlorat ett paket på posten", och så vidare, faktiskt är liksom "biffstekar", fast de kommer in i oss via intryck, det vill säga huvudsakligen genom ögonen och öronen, dessa andra munnar i vårt huvud vilka skiljer sig från näsa och mun. Varje öppning tar in olika material. Och som sagt har vi för näsan och luften en förvandlingsfunktion i lungorna och för munnen och maten en förvandlingsfunktion i magsäcken. Men för att upprepa säger vi att det inte finns någon motsvarande förvandlings-

funktion för intrycken, *och vi måste skapa den själva*. Det är därför arbetet kallas för psykisk förvandling. Vi måste lära oss hur man förvandlar *intryck* som är psykologiska. Annars förblir livet osmält, oförvandlat, i vilket fall det inte blir någon inre utveckling. Kom ihåg att människan enligt arbetet skapades till en självutvecklande organism.

För att förvandla livet måste vi taga emot intrycken på ett nytt sätt. Detta sätt kallas den första medvetna chocken, vilken fått namnet *själverinring*. En människa som sover identifierar sig med varje situation, det vill säga varje intryck som kommer in genom ögon eller öron. Om hon inte hade några ögon eller öron, skulle de situationer, hon lider av hela dagen lång, inte existera för henne. Inser ni att ert psykologiska liv, era problem, er oro med mera orsakas av de intryck som kommer in genom era ögon och öron och – låt mig betona detta – hur ni *reagerar* på dessa intryck? När ni väl börjar begripa detta, när ni en gång insett vad som menas, börjar ni på allvar komma in i detta arbete. När en människa minns sig själv i ett svårt ögonblick, då hon lätt skulle ha identifierat sig med allt, börjar hon ge sig själv den första medvetna chocken. Nicoll, ss. 1136-1138

Själverinring

Arbetet säger att vi måste skapa oss själva. En liknande idé existerar i andra läror, men skillnaden ligger i att det som arbetet kallar att skapa sig själv, betyder att växa in i något som redan väntar på oss. Med andra ord: om det inte fanns någonting större än vi själva, inget potentiellt, ingenting som ännu vore ofullbordat men kunde fullbordas, vore det meningslöst för människan att försöka skapa sig själv. Tänk för ett ögonblick på den organism vi fått. Skulle en människa ha kunnat skapa den?

Förra gången vi talade om hur detta skall gå till, sades att bland de saker vi måste iakttaga är det en sak som arbetet nämner, nämligen att vi måste iakttaga att *vi inte kommer ihåg oss själva*. Det är därför allt går på tok i denna världen. Vi har fått lära oss att människan har skapats för att minnas sig själv, men eftersom hon vuxit upp bland sovande människor, har hon glömt sig själv och gjort de sovandes psykologi till sin. Därför måste vi återupptäcka oss själva. Vi har glömt oss själva. Det vi uppfattar som oss själva är egentligen den falska personligheten, som vi förvärvat genom det mekaniska livets inflytande och som får oss att leva långt under vad vi verkligen är. Likväl finns det verkliga jaget ovanför oss, det verkliga jaget, det vi verkligen är och har glömt. Återvändandet till förnimmelsen av JAG är ett av de stora målen med denna undervisning. Endast genom att långsamt klä av oss lager efter lager, överrock efter överrock, av det som inte är vi själva, kan vi börja känna det verkliga jagets vibrationer. Ingen av oss kan börja minnas sig själv utan att inse, var och en på sitt eget sätt, att han i varje ögonblick av dagen glömmet sig själv och alltså inte minns sig själv. Om vi ser på saken från detta stora och mångsidiga ämne som *själverinring* är, kan man säga att en människa, som inte minns sig själv, identifierar sig med allt som händer henne. Hon är offer för varje händelse, varje förändring, varje förändring i tanke och känsla. En sådan människa liknar ett durkslag fullt av hål. Hon läcker. Hennes mottagningsapparat är näst intill värdelös. Hon förlorar allt. Även om hon för ett ögonblick upplevat ett mer medvetet tillstånd, så förlorar hon detta i nästa ögonblick genom att bli identifierad med små ting som att hon tappat bort en skjortknapp eller sin väska eller dylikt. Kan ni inse vad allt detta betyder? Sådana människor har ingenting som kan skydda dem för livets inflytanden. Det mekaniska livet tar sig alltid in i dem och styr dem. De är maskiner som drivs av det mekaniska livet, av A-inflytanden. Om en människa befann sig i ett tillstånd av *själverinring*, skulle hon inte längre stå under A-inflytanden, det mekaniska livets inflytanden, utan skulle motstå detta mekaniska liv, och då skulle många underliga saker hända henne. En människa som minns sig själv är en människa, som på alla sätt skiljer sig från den mekaniska människan. Men det är mycket svårt att minnas sig själv längre än några sekunder, eller säg minuter eller kanske senare under litet längre tid eller eventuellt nästan alltid, såvida den individen betalat priset för detta.

Nu skall jag försöka förmedla till er dessa ideer om själverinring, som jag nu utgår ifrån. Sådana som ni alla för närvarande är, flyger det mekaniska livet på er från alla håll och finns det inom er ingenting som kan motstå det. Det är nödvändigt att ni inom er skapar något som, åtminstone för en kortare tid, kan undgå att dränkas av era mekaniska tankar och känslor, vilka uppstår ur intrycken från det mekaniska livet. Ni kan skapa något som *omger* er, så att det efter en tid finns endast ett fåtal saker eller ingenting som kan angripa er. Ni kan åstadkomma detta genom ett särskilt slags själverinring, som ni alla själva måste upptäcka, eftersom den är olika för varje individ. Om ni inte har denna inom er, förlorar ni kraft av allt som drabbar er. I gamla tider kallades detta för "hermetisk försegling". Det berättades i en gammal bok att lärjungarna förseglade sig varje morgon. Detta måste givetvis betyda att de måste ha kommit ihåg att minnas sig själva hela dagen lång, medan däremot vi andra "psykologiskt sett" stiger upp till varje ny dag och blir negativa med en gång.

Eftersom de flesta av oss inte vet mycket om detta för närvarande, måste vi börja iakttaga hur vi läcker kraft, eftersom vi i vårt inre icke har upprättat en inre plats, som kan motstå det yttre livet så att ingenting kan taga sig in utan vårt inre godkännande. Vi undervisas om att vi måste *motstå* det mekaniska livet. Ja, men hur? Först måste vi iakttaga hur vi reagerar mekaniskt på detta liv. Vi måste motstå de effekter detta mekaniska har på oss vid olika tillfällen och inse att på det sätt vi tar livet finns det ingenting som gradvis kan stå emot det. Hur kan vi då förvänta oss att växa i det inre och slutligen kunna "bilda en andra kropp", som det heter. Själverinringen måste ersätta identifierandet. Icke-identifiering börjar möjliggöra en annan psykologi, en annan kropp, en ny människa.

Nu måste ni begrunda de fyra medvetenhetstillstånden och påminna er om att de inflytanden från högre centra som kan hjälpa er – det vill säga: inflytanden från mänskighetens inre krets – kan nå endast till det tredje medvetenhetstillståndet, nämligen själverinringen. Man måste avskilja sig från det mekaniska livet. Säg: "Jag är inte detta mekaniska." Men om ni är klistrade vid detta mekaniska liv och dess föränderliga kalejdoskop, det vill säga om ni låter er styras av A-inflytanden, befinner ni er i det andra medvetenhetstillståndet, som i detta arbete kallas för sömn. Då avskiljer ni er inte från livet. Det verkliga målet för detta arbete är att vakna och endast genom själviakttagelse och själverinring kan en människa verkligen vakna ur det mekaniska livet. Men såvida en människa inte kan avskilja sig från sina vanemässiga mekaniska reaktioner på livet, från det hon föreställer sig vara, kan hon heller inte vakna upp *ur* det mekaniska livet, det vill säga ur det som i västerländsk psykologi kallas för "medvetenhet", men som här kallas det andra medvetandestillståndet, det av det mekaniska livet styrda medvetenhetstillståndet, och som i själva verket är ett sömntillstånd. Ert dagliga liv är sömn. Försök som en själviakttagelse att uppfatta var ni är identifierade, hur ni icke minns er själva och när, så långt det nu är möjligt. De flesta människor har upplevat ögonblick av själverinring en eller två gånger. Men nu måste vi arbeta för att nå dit. En sak att märka är att för att nå kontakt med högre centra eller för att nå den högre människan, måste man skilja sig ifrån negativa känslor och göra mycket annat, som arbetet praktiskt lär ut. Genom att *utföra* detta arbete och inte bara höra det, börjar ni röra er mot det som kallas "att skapa sig själv", vilket betyder att börja komma i kontakt med det som *redan finns där* men som vi förlorat kontakten med på grund av det yttre livets hypnos. Om det inte funnes något där, skulle det inte finnas något arbete, ingen esoterisk undervisning, faktiskt ingenting. Föreställ er en lök som sätts i jorden. Om det inte funnes någonting *där* för den att bli, vad skulle då ske? Esoteriskt sett är vi alla *frön*. Denna idé är helt grundläggande i arbetet. Nicoll, ss. 1333-1335

Ytterligare ideer om själverinring

När en människa är mycket upprymd, minns hon inte sig själv. Hon låter sig helt suggereras av ögonblicket. När Ouspensky levde sade han en gång att hypnos och suggererbarhet är två olika saker. Han sade att hypnos är ett särskilt tillstånd, som framkallas hos en person som

hypnotiseras av en annan person, och i samband med detta tillade han också att Gurdjieff hade sagt att västerlänningar inte känner till den verkliga hypnosens hemligheter. I min tidiga yrkesutövning praktiserade jag hypnos ungefär ett år och kom till slutsatsen att den är ett särskilt tillstånd, som man kan framkalla hos patienter, så att man till exempel kan säga åt dem att de inte skall vara rädda för det ena eller det andra. Under en tid föreföll det som om det fungerade, men jag fann alltid att rädslan eller fobin återvände senare med större kraft. Verklig hypnos, såsom den framkallas i österländska skolor, kräver en långvarig träning. Den hypnotiserade instrueras gång på gång vid flera tidpunkter att upprepa vissa yttranden för sig själv, till exempel att han kan ligga på en spikmatta. Detta alstrar en självhypnotisk kraft eller förmåga hos patienten och kräver, som sagt, långvarig förberedelse för att åstadkomma detta resultat, som dock inte leder någon vart ifråga om personlig utveckling.

I det vanliga livet behöver vi inte övervinna detta särskilda hypnotiska tillstånd, däremot behöver vi övervinna vår suggererbarhet. Vi behöver inte mycken själviakttagelse för att märka hur ytterst lätt vi suggereras av vad vi hör eller läser och ser eller vad man säger till oss hela dagen lång. Ni lyssnar på ett tal, som ni tycker är mycket starkt och bra, därefter lyssnar ni på ett tal av motsatt innebörd och finner detta lika starkt. All reklam, propaganda etc. bygger på människans suggererbarhet. Denna suggererbarhet är en av våra största svagheter och leder till efterapning. Om en människa kunde minnas sig själv, skulle hon inte vara så mekaniskt suggererbar. Hon skulle märka vad som var på väg in genom varje sinne i form av suggestion och hålla sig undan detta. Tänk bara på hur ett enda ord i ert öra kan ändra ert förhållande till en vän. Detta händer förstas bara om ni icke börjat stå i ett medvetet förhållande till er vän. Men när ni börjat frigöra er från de mekaniska intryckens verkningar på er, börjar ni se hur suggererbarheten förstör andras liv. En människa, som befinner sig i ett tillstånd av själverinring, om så bara delvis, kan motstå det mekaniska livets inflytanden med deras suggererbarhet. Hon ger inte så lätt efter för det flyktiga ögonblickets upphetsning. Med andra ord börjar hon inom sig ha något som är skilt från livet. Hon börjar leva livet mera medvetet. Ni har hört sägas att den mekaniska människan står esoteriskt uttryckt vid randen till en avgrund och att det finns mycket litet hopp för henne om hon inte ser upp. Om hon ser upp, får hon se ett rep ovanför huvudet. För att få tag om repet måste hon anstränga sig, sträcka sig så högt hon förmår eller rent av hoppa. Det är just denna ansträngning hon gör för att nå repet, som ordet "betalning" eller uttrycket "betala priset" syftar på. Vissa tror att det är något som händer plötsligt bara vid ett tillfälle eller inte alls. Detta är alldeles felaktigt. Det händer hela tiden, varje dag; när man är dränkt i sina mekaniska reaktioner på livet, måste man anstränga sig, sträcka sig för att nå utöver sin maskin.

Det vill säga: ni måste minnas er själva, ni måste kunna avskilja er från det mekaniska livet. Ni måste kunna avskilja er från det tumult som uppstår inom er till följd av era mekaniska reaktioner på er yttre situation. Ni måste gå emot det mekaniska livet och dess inverkan på er och inte apa efter, därför att ni suggereras till det. Om ni aldrig iakttagit hur det mekaniska livet inverkar på er, kan ni inte göra detta, i själva verket har ni inte den ringaste aning om vad detta handlar om och förblir arbetet rena grekiskan för er, även om ni har deltagit i arbetsmöten i flera år.

Detta att sträcka sig så högt man förmår inom sig, detta att få tag om repet, är själverinring. Den naturliga människan, den mekaniska människan, den formativt tänkande människan, den masstyrda människan, den av sinnena styrda människan kan aldrig åstadkomma denna förflyttning inom sig själv. Men en människa som har ett magnetcentrum – det vill säga en människa, som tror på någonting annat skilt från livet såsom vi uppfattar det genom sinnena – kan göra det. När en sådan människa kommer in i arbetet och får hjälp av de kosmiska diagrammen och faktiskt all den undervisning arbetet ger, kan hon för ett ögonblick nå denna högre nivå av medvetenhet som kallas "själverinring" eller "självmedvetenhet", och senare kan hon faktiskt leva på en nivå ovanför sin vanliga.

En människa, som har bekräftat arbetets sanning i sig själv genom att arbeta med sig själv under flera år, kan inte så lätt rubbas av suggererbarheten. En grund till detta är att hon slutat att apa efter andra. Hon kommer givetvis att *sättas på prov* angående detta, och så länge hennes förhållande till arbetet är ytligt och endast en fråga om det yttre minnet, är det lätt att hon rubbas och mister kontakten med det, men ser det då inte som om det gjordes avsiktligt. Hon blir då en av dem, beskrivna i den gamla liknelsen, som rusar runt och undrar var himmelriket finns, än här, än där. Men om en människa ägt förståelse av arbetet från födelsen och har sett både dess godhet och dess sanning, kan hon inte rubbas. Inte bara det, utan hon näres också i sitt inre från de högre centren, från arbetet och börjar växa i sin förståelse av arbetet. Får hon höra talas om att det uppstått en ny profet, som börjat undervisa vid nordpolen, flyger hon inte genast till nordpolen i ett flygplan, ty om hon gjorde det, skulle hon få veta att läraren hade rest till sydpolen. Varför söka efter arbetet utanför er själva i stället för att söka efter det i er egen förståelse av det? Varför inte iakttaga er själva från vad arbetet lär och själva försöka se och smaka arbetets styrka, godhet, sanning?

Anmärkningar för läsaren (läs dem långsamt)

1) Om en människa inte tror att det finns någonting högre än hon själv, kan hon aldrig minnas sig själv rätt. Arbetet lär till exempel att vi inom oss har någonting som är mycket högre än vi själva är för närvarande, på vår nivå – det vill säga det verkliga jaget.

2) Världsåskådningen lär oss att det finns betydligt högre nivåer av vara än vad som existerar på jorden. I jämförelse med solens vara är vårt vara mycket litet.

3) Arbetet lär att vi inom oss har centra, som vi inte använder, så kallade högre centra. De är alltid vakna, men för dem sover vi.

4) Arbetet lär att den mekaniska människan är i stånd att bli den medvetna människan, det vill säga att nå ett mycket högre vara än det hon nu har. Men om hon är stolt över sitt nuvarande vara, kan hon inte utvecklas.

5) När en människa försöker lyda arbetet trots sin egenkärlek och sina själviska känslor, höjer hon sin nivå av vara, och om hon kan lyssna till arbetet i sitt hjärta och i sitt intellekt, får hon sig visat hur hon skall arbeta med sig själv och ändra sitt vara.

6) Men om en människa tror att kosmos eller naturen har skapat sig själv och inte har någon mening, kan hon aldrig minnas sig själv, eftersom hon tror att det inte finns något högre än människan själv.

7) Minns att en människa med ett gott magnetcentrum kan skilja mellan inflytanden som uppstått i det mekaniska livet, så kallade A-inflytanden, och dem som har sått in i detta liv av den medvetna delen av mänskligheten, vilka kallas B-inflytanden. En sådan människa har möjligheten att utvecklas. En sådan kan *väljas ut* av arbetet, och en sådan människa kan börja minnas sig själv. Nicoll, ss. 1335-1337

En anmärkning om trekrafter

Arbetet lär att alla manifestationer innehåller tre krafter. Ingenting bildas eller alstras av en kraft eller två krafter, utan först av tre. Denna treenighet av krafter består av den *aktiva kraften*, den *passiva kraften* och den *utjämnande kraften*. Det minsta ting, också en atom, har tre krafter. Den aktiva kraften är den igångsättande, den passiva är den motstående och den utjämnande kraften är den sammanbindande eller förmedlande kraften mellan dem. Om det inte funnes någon utjämnande eller sammanbindande kraft, skulle den aktiva och den passiva kraften stå i motsättning till varandra och kunde ingenting hända. Om den sammanbindande kraften ändras, så ändras även de båda andra krafterna. Vi måste tänka oss den utjämnande kraften såsom något som kan ändra jämvikten mellan den aktiva och passiva kraften på ett sådant sätt att den aktiva kraften kan bli passiv och den passiva aktiv. Man kan tänka sig att en trekraft är som en plank, som lutar mot en bock eller pivotpunkt, så att en ände pekar upp

och den andra ner. När pivotpunkten flyttas mot den nedre änden, går den ände som pekar uppåt ner och vice versa liksom med en gungbräda. Med andra ord kan det genom att trekraften ändras bli som att ändra tecken från plus till minus eller omvänt. Arbetet lär att vi som vuxna består av två skilda delar, väsendet och personligheten. Personligheten är aktiv och väsendet är passivt. Vi föds dock med enbart vårt väsen, vilket växer endast i en liten utsträckning. Man kan tänka sig att i våra yngsta år modern utgör en del av en oklar trekraft, som har kontakt med vårt väsen. I denna trekraft är väsendet den aktiva kraften och modern den utjämnande. Vid den åldern ter sig livet för barnet som ett under. Det leds också in i livet med hjälp av sagor, som ibland innehåller esoterisk undervisning. Vi kan uppfatta att dessa lägger grunden till väsendet, till vad som senare i livet kan utvecklas till magnetcentrum. Jag menar att uppfattningen av livet som ett under, en uppfattning som är naturlig för väsendet, och minnet av sagorna senare kan förenas med arbetets trekraft, genom vilket väsendet på nytt kan bli aktivt och börja växa. När man ser på det på detta sätt, kan man förstå att moderns trekraft och arbetets trekraft har något besläktat. Men mellan dessa båda måste livets trekraft komma emellan och stanna många år. Vi måste komma ihåg att från arbetets synpunkt är det ur väsendet, som den verkliga människan börjar växa. Om moderns trekraft kvarstår för länge, blir den skadlig. Barnet kommer då att sky livet. Livets trekraft blir försenad och dess olika stadier bildas inte på rätt sätt vid rätt tidpunkt. Livets trekraft, som kommer efter moderns trekraft, bildar gradvis personligheten, genom vilken vi kan möta livet. Personligheten är skild från väsendet och omger detta som ett skydd, liksom skalet omger fröet. Väsendet slutar att växa och blir passivt. Personligheten växer i stället. Personligheten är inte den verkliga människan, men den måste nödvändigtvis bildas. Den utjämnande kraften är inte längre modern, utan livet självt. Personligheten blir aktiv och väsendet passivt, och livet verkar som en tredje, utjämnande kraft. Detta är livets trekraft. Den måste bli välutvecklad, innan arbetets trekraft kan börja utvecklas, om detta någonsin inträffar. Om det gör det, verkar personligheten som föda för väsendets växande.

Jag påminner er om allt detta, eftersom vi glömmar att begrunda innebörden av dessa mycket viktiga första sanningar i arbetet. Det långsamma bildandet av personligheten, som bör vara så rik på erfarenhet och kunskaper som möjligt, är vad vi kan kalla den första utbildningen. Om en människa på grund av ett trångsint ointelligent liv inte har denna första trekraft tillräckligt utvecklad inom sig, blir hennes slutgiltiga vidare utveckling, hennes andra utbildning, svår. Hon måste utbilda sig i många riktningar. Man bör veta och erfara allt man kan, innan man försöker bilda nästa trekraft, som är resultatet av en andra utbildning och inte åstadkoms av eller är nödvändig för det mekaniska livet. Den är emot det mekaniska livet. Arbetet och allt det lär hör till den andra utbildningen. Denna andra utbildnings ändamål är att *kasta om* den trekraft som det mekaniska livet har bildat, så att slutligen personligheten blir passiv och väsendet blir aktivt och börjar växa ännu en gång, varvid det när sig på vissa av de energier som har gått in i personligheten. Denna process sker mycket sakta och gradvis. Om en människa börjar arbeta med sig själv, låt säga genom att skilja sig från sina negativa känslor, börjar hon upptaga energi från vissa delar av personligheten. Om människan hyser en äkta kärlek till arbetet och en uppriktig tro på det, går denna energi i väsendets riktning. Om inte, går den tillbaka till personligheten. Endast det som är äkta och uppriktigt kan nära väsendet. Inbillat arbete, låtsat arbete, bara stärker personlighetens makt, i synnerhet den del av personligheten som kallas den falska personligheten. Jag ber er att inte tro att det i ett dramatiskt ögonblick inträffar att ert väsen plötsligt blir aktivt och er personlighet passiv. Det är en process som sker sakta och gradvis att vakna upp ur sömnen genom att lära känna arbetet, erkänna det, förstå det, vilja det och slutligen göra det. Jag talar till dem som har en stark längtan efter att vakna ur det mekaniska livets sömn. Under denna process, som böljar fram och åter, upplever människan att hennes sätt att tänka stegvis förändras. Denna förändring kallas *metanoia* [uttalas metánia, red. anm.] eller just tänkandets förvandling.

Metanoia är ett ord, som ständigt används i evangelierna och som felaktigt har översatts med ”ånger”. Denna tänkandets förvandling hör till den andra utbildningens begynnelse och är ett tecken på att den utjämnande kraften i livet, vilken tidigare behärskade personligheten såsom aktiv och väsendet såsom passivt, börjar delvis ersättas av en annan utjämnande kraft av en annan kvalitet. Om ni befinner er i denna situation, kan ni beskrivas såsom varande delvis i arbetet. Om det inte sker någon förvandling i ert tänkande och ni fortsätter att tänka enbart utifrån det mekaniska livet, befinner ni er inte i arbetet. Iakttag detta i er själva. Såvida denna del av er själva som har börjat tänka inte hålls vaken genom ansträngning, faller ni tillbaka i ert tidigare tillstånd. Om ni inte tar arbetet självt på allvar och aldrig tänker i ert innersta på det, kan endast många ihärdiga ansträngningar leda till bättring. Ni måste stå ansikte mot ansikte med er själva. Åtskillig nåd tycks dock kunna visas er i detta läge, men det kan också vara så att en dörr inom er har slagits igen för gott. Denna dörr leder ytterst till högre centra. Ni måste här minnas ett yttrande, som tidigare användes i arbetet: ”utan ansträngning inget arbete, utan arbete inget uppvaknande, utan uppvaknande bara död”. Utan ansträngning blir man i själva verket en av världens många döda, som går omkring längs gatorna bland ett fåtal levande. De levande är de vilkas intellekt har vaknat och vilka har börjat tänka själva i sitt inre.

Man kan undra om hela personligheten måste avskaffas på något sätt. Detta är en alldeles felaktig tanke. Allt värdelöst och falskt i personligheten måste avlägsnas och i synnerhet den del som kallas den falska personligheten, som grundar sig på egenkärlek och som är knuten till det inbillade jaget, vilket omöjliggör bildandet av det verkliga jaget. Mycken falsk kunskap måste bort. I de senaste föredragen talades mycket om hur egenkärleken härskar i den yttre del av emotionalcentret som genom sinnena är vänd mot det mekaniska livet. Det som i evangelierna kallas kärleken till Gud och kärleken till nästan kan inte finnas där egenkärleken härskar. Egenkärleken kan inte älska det som är högre än den själv. Egenkärleken älskar det egna jaget och vad detta äger. Den omfattar barn, hemmet, ägodelar, pengar och status och allt annat av samma kategori. Så länge egenkärleken härskar, kan den trekraft, där livet är tredje kraften, inte kastas om. Den dolda avsikten med evangelierna är att kasta om livets trekraft, så att väsendet kan utvecklas. Vi får veta att vi måste bli liksom små barn. Vi kan förvänta oss att finna många antydningar om vad den nya utjämnande kraften är som inte är livet. Jag påminner än en gång om att Gurdjieff benämnde detta arbete *esoterisk kristendom*. Han menade den inre betydelsen av Kristus’ yttranden och liknelser såsom skilda från de kristna dogmerna i olika kyrkor och samfund som upprättats runt om i världen. Enligt min erfarenhet är det endast arbetet som förklarar dem. Eftersom egenkärleken utmärker bildandet av livets trekraft, kan vi nog förvänta oss att några av dess kännetecken skulle omnämnas i evangelierna såsom något att motarbeta inom oss själva för denna utveckling, som det mekaniska livet inte ger oss. För övrigt måste ni alla förstå att arbetet aldrig blir *er* utjämnande kraft, om ni inte *arbetar*. Av någon orsak, som inte är alldeles klar för mig, synes detta vara svårt att förstå för många. De glömmar att knyta an arbetet till sig själva eller vill de inte göra det. Jag upprepar att arbetet aldrig kan bli *er* utjämnande kraft, om *ni* inte arbetar. Att bara lyssna till vad arbetet lär förändrar er inte alls.

I det senaste föredraget lämnades två exempel, som gav en antydning om hur den utjämnande kraften, som gör personligheten passiv och väsendet aktivt, är beskaffad. Jag skall anföra ett av dessa exempel igen. Kristus frågade sina lärjungar:

”Vad var det ni talade om på vägen?” De teg, för på vägen hade de tvistat om vem av dem som var den störste. Han satte sig ned, och kallade på de tolv och sade: ”Om någon vill vara den främste, så måste han bli den ringaste av alla och allas tjänare.” (Markus 9:33-35)

Ni vet att egenkärleken alltid vill vara först. En människa, som har en hög tanke om sig själv, vill ha sin egen vilja fram och tycker inte om att behöva lyda någon annan. Om hon måste lyda någon annan, blir hon avundsjuk och besvärlig. Detta är den normala situationen i

livet. Att söka vara den förste, vara den främste, den högste i rang betraktas som normal strävan. Allt detta bygger på egenkärleken, som behärskar våra livsrelationer. Den tredje kraften i livets trekraft är ur psykologisk synvinkel huvudsakligen egenkärleken. Man kan då säga att livets trekraft är personligheten som den aktiva kraften, väsendet som den passiva och egenkärleken som den utjämnande kraften. Därav kan vi se att den tredje kraften, det vill säga den utjämnande kraften i arbetets trekraft, inte kan vara egenkärleken. Jag skall nu återvända till Bergspredikan, som bland annat säger:

”Saliga de som är fattiga i anden” (de som inte är identifierade)

”Saliga de ödmjuka” (de som inte är förbittrade)

”Saliga de som hungrar och törstar efter rättfärdigheten (inte självrättfärdigheten)

Jag har skrivit om dessa på ett annat ställe. Vad jag vill att ni skall förstå är att det sägs något här om det som arbetet kallar bildandet av arbetets trekraft, varigenom personligheten förmås att bli passiv. Arbetet öppnar våra ögon, så vi kan se vad alla dessa uttalanden i evangelierna, som verkar så svårtydda, egentligen betyder. De är inga självändamål. De handlar inte om att bara ”vara god”. De är *anvisningar* om hur man gör personligheten tillräckligt passiv, så att väsendet kan växa och det verkliga jaget eller husets herre kan komma in. Ty husbonden kan inte komma in i personligheten. När det verkliga jaget väl kommer in, är arbetsmålet uppnått. De metoder och verktyg, man använder för att nå det, kan man då lägga åt sidan. *Nicoll*, s. 1642-1645

Själverinringen och arbetets trekraft

I det senaste föredraget talades om väsendets tre möjliga faser: först som aktivt och sedan passivt och slutligen aktivt igen. Den tredje fasen kräver en utjämnande kraft annan än livet. Jag sade att om vi vill förstå vad denna utjämnande kraft är, kan vi finna den beskriven både i evangelierna och i arbetet. Studiet av arbetet hjälper oss att förstå vad Kristus talade om i evangelierna och vice versa. Dessa båda är mycket nära förbundna. Arbetet är den inre betydelsen av Kristus’ uttalanden och Kristus’ utsagor och liknelser är vad arbetet lär. Sök förstå att jag inte talar om hela den apparat av riter och dogmer som senare byggts upp av olika kyrkor. Både Kristus’ lära och arbetets lära handlar om den tredje eller utjämnande kraft som gör personligheten passiv och väsendet aktivt. De är beskrivningar av och anvisningar rörande denna. Jag skall återigen anföra tre av saligprisningarna i Bergspredikan:

”Saliga de som är fattiga i anden” (de som inte är identifierade)

”Saliga de ödmjuka” (de som inte är förbittrade)

”Saliga de som hungrar och törstar efter rättfärdigheten” (inte självrättfärdigheten)

Här talas det alltså om bildandet av arbetets trekraft, med vilken personligheten göres passiv. Till dem som inte förstår vad denna utjämnande kraft är kan jag bara säga att den är arbetet. Den är arbetets tillämpning på våra liv. Om man sedan frågar mig om hur man tillämpar arbetet på sitt liv, skall jag säga att det börjar med att man iakttar vad som pågår inom en själv enligt vissa bestämda givna anvisningar. Och om äldre personer frågar mig vad dessa anvisningar är för något, kan jag bara förundras. Arbetet beskriver många saker tydligare än som de uttrycks i evangelierna. För mig synes det som om själviakttagelsens nödvändighet inte vore så bestämt, kraftigt och ständigt betonad i evangelierna som den är i arbetets anvisningar. Inte heller är anvisningarna om vad man skall iakttaga så tydliga. Ändå vill jag säga att åtskilligt finns där, men detta framstod inte klart och tydligt för mig, förrän jag varit flera år i arbetet. Därför är enligt min mening och erfarenhet förståelsen av arbetet nödvändig för förståelsen av evangelierna. Detta är aldeles särskilt fallet för insikten om att evangelierna inte handlar om att

bara "vara god" eller att se helig eller ödmjuk ut eller att leva i fattigdom eller vara fattig i anden. De är i stället anvisningar om hur man gör väsendet aktivt, så att det kan växa och få kontakt på en högre nivå med det verkliga jaget. Målet är *kontakt*, inte att vara *god*.

Ett mysterium beträffande det verkliga jaget är att det tar kontakt med det verkliga inom oss, men det verkliga inom oss *är outvecklat*. Den verkliga människan är för närvarande bara ett outvecklat väsen men kan bli ett utvecklat väsen, och detta är en enhet som blir jaget inom er och ni blir detta men inte det jag som är det inbillade jaget med dess medbrottslingar, av vilka den värsta är den falska personligheten. Det inbillade jaget ersätts av det verkliga jaget. Kan ni tänka er en sådan förändring? Kan ni föreställa er att denna värdelösa, stoltserande, pretentiösa, okunniga, världsliga lilla bedragare, som kallas det "inbillade jaget", som låtsas vara miljonär och kunna göra vad som helst, kan ersättas av någon som verkligen är miljonär, som inte bara kan förstå högre centras språk och som inte ens är långt ifrån Gud? Gurdjieff sade: "Bakom det verkliga jaget står Gud." Han sade också "Ni tror att ni är miljonärer, men det är bara genom att se att ni inte är någonting, som ni kan bli verkliga miljonärer." Men mysteriet med det verkliga jaget är ett mysterium, vilket betyder att det inte kan förklaras på ett formativt språk. En erfarenhet har ingen självständig existens. Ni kan uppfatta det som att den *inte* är det ni kallar jaget vid tillfällen när ni säger: "vet ni inte vem jag är?" när ni inte vet vem ni är men inbillar er att ni gör det. Det är en helt ny känsla och förnimmelse av jag. I själverinringen kan vi uppleva det. Det har ingenting att göra med egenkärlek eller de torftiga jagkänslor som är förknippade med den, vare sig med den smickrande egenkärleken eller den sårade egenkärleken. Märk nu att eftersom vi kan uppleva ögonblick av att snudda vid det verkliga jaget långt innan vårt väsen utvecklats, måste det finnas där redan fullt utvecklat, liksom högre centra är, fastän vi inte är i kontakt med det. Likväl får vi höra att väsendet måste utvecklas inom oss för att vi skall nå det verkliga jaget, vilket är vårt mål. När det väl kommer, blir vi det. Som G. uttryckte det: "Människan är då verkligen *herre över sig själv*". Medvetenheten måste därför förvandlas från alla lägre känslor av jag till det verkliga jagets medvetenhet. Man kan bara säga att såvida inte väsendet växer sig tillräckligt starkt och personligheten göres tillräckligt passiv, blir vår kontakt med det verkliga jaget sällsynt, inställer sig kanske bara en eller två gånger under vår livstid. Om väsendet utvecklas, det vill säga om trekraften övas tillräckligt länge med förståelse, kan det plötsligt (tror jag) nå det verkliga jagets nivå och kan de två jagen bli identiska, det ena i det andra. Kristus talar flera gånger om vikten av att hålla sig vaken för den händelse husets herre plötsligt skulle anlända – "som en tjuv om natten". Evangelium enligt Markus säger:

"Håll er alltså vakna, ni vet inte när husets herre kommer, om det blir på kvällen eller vid midnatt eller i gryningen eller på morgonen. Se upp, så att han inte plötsligt kommer och finner er sovande. Jag säger till er och jag säger till alla: Håll er vakna." (Markus 13:35,36)

Det är uppenbart att väsendets utveckling är en återresa eller ett uppåtstigande (som den förlorade sonens) eftersom det kommit ner från en högre nivå. Jag har ibland undrat om huruvida de två sönerna blev en, den som stannade kvar hos sin fader och den som kom ner till världen, till sitt liv och genom att minnas sitt ursprung återvände igen. Jag tror att det måste vara så, eftersom jag inte kan finna någon förklaring på den andre sonen som blev kvar. Genom att *minnas sitt ursprung* insåg sonen som steg ner till det mekaniska livet att han åt enbart skal och avskrap och påbörjade därför sitt uppåtstigande. Detta kan jämföras med att arbetets trekraft ersätter livets trekraft, varvid en omkastning äger rum. Väsendet växer nu upp till sitt ursprungs nivå. Detta ger mig anledning att kortfattat tala om nödvändigheten av själverinring i samband med arbetets trekraft. Man måste hitta olika sätt att inte bara befinna sig i livet, annars kommer allt vad man gör gå in i livets trekraft. Att känna att man inte har sitt ursprung på Jorden eller ens hos ens föräldrar eller den egna släkten är ett sätt att komma ihåg sig själv. "Ni skall inte kalla någon här på jorden för er fader" (Matteus 23:9). Kristus säger att man måste göra saker i hans namn. Det krävs av er att tänka och arbeta i det fördolda i arbetets namn och inte för

belöning. Annars blir det för förtjänstens skull och kraften går då in i personligheten. Det är gott att i sitt inre förnimma sanningen av något som arbetet lär och göra det därför att man ser att det är sant och inte därför att man blir tillsagd att göra det eller därför att man vill vara först. Ni bör ofta draga er till minnes att *hela ert liv* existerar, allt ni har tänkt, känt, sagt och gjort finns i en högre dimension, dolt för sinnena. Ni måste möta ert liv från arbetets synvinkel. Det hjälper er att minnas er själva om ni inser att ert liv är en cirkel och att vad ni gör medvetet nu förändrar både det förgångna och framtiden och vad ni gör mekaniskt ändrar ingenting. I stället för att önska finna fel, önska förstå. Försök att *verkligen* kasta om skulden och se samma fel hos er själva. Varje gång ni minns något i arbetet med avseende på det ni för stunden är identifierade med eller negativa till är ett slags själverinring. Det lyfter upp er något ovanför de av mekaniska livet utlösta stämningar som ni så lätt faller in i och tror på. Varje gång ni är obehagliga och negativa och gnälliga men säger: "Det där är inte jag", läggs detta till ert uppvaknande.

Att *tidigt* på morgonen minnas att ni gör detta arbete och att lägga märke till er sinnesstämning och era tankar och inte bli identifierade med dem kan ändra hela er dag. Försök att taga de händelser som dagen delar ut till er som just de som ni får arbeta med. Det finns hundratals sätt att minnas sig själv på, det vill säga att hindra sig själv från att falla pladask i det mekaniska livets gyttebad. Alla dessa olika sätt att dagligen minnas sig själv, som ställer oss inför arbetet, sätter igång oktaver som, när vi lever mekaniskt eller sovande, inte sätts igång. Nya energier bildas därigenom. Lagg noga märke till att utan den chock som själverinringen ger kan den mänskliga maskinen bilda endast låga energier, som inte kan väcka hela emotionalcentret, utan underhåller bara egenkärlekens avdelning. Om vi jämför tre människor, är de tre lika med avseende på att de alla tre är människor, men de kan ha olika potential. Utan att tillföras ny högre materia av samma slag men med annan potential för dessa tre kan väsendet inte växa. Det är därför själverinringen är nödvändig för arbetets trekraft, för att vi skall kunna känna arbetets närvaro. Utan själverinring går allt vad vi gör in i det mekaniska livets trekraft och förblir personligheten aktiv och väsendet passivt, eftersom vi då arbetar i vårt eget namn, i personlighetens namn. Nicoll, ss. 1645-1648

Väsendets växande

Det ni ändrar i ert väsen genom att utveckla det, går aldrig förlorat utan förblir hos er. Ni kan leva och dö utan att det sker någon förändring i väsendet. Detta betyder att ni föds med ett slags väsen och att efter en tid personligheten bildas runt detta väsen. Väsendet förblir då det-samma och genomgår ingen utveckling efter den tidiga delen av livet. Det som tillföres personligheten överförs inte till väsendet. Väsendet hänger inte ihop med personligheten. En utveckling av personligheten betyder inte en utveckling av väsendet. Vi tror att vår utveckling sker oavbrutet från barnåren och framåt, men så är inte fallet med avseende på arbetet. Väsendet utvecklas ett litet stycke, och sedan avslutas dess utveckling. Personligheten börjar sedan formas och omger väsendet som ett skal. Ni kanske frågar er: Hur kan jag få väsendet att växa i mig bortom dess naturliga ändpunkt? Hur kan jag verkligen förändra mitt väsen genom att utveckla det så att, när mitt väsen återvänder och drar till sig en kropp, mitt liv gestaltar sig annorlunda än det tidigare gjorde? Med andra ord: hur kan jag åstadkomma en bestående förändring av mig själv, en förändring som inte kan tagas ifrån mig? Eftersom väsendet är det centrala, är det samma sak som att fråga: Hur kan jag åstadkomma en sådan förändring av min inre natur som är verklig och inte bara tillför något ytligt som stannar i personligheten? Det är frågan om denna inre förändring som är problemet. Först är det väsendet, sedan finns personligheten och slutligen skall väsendet utvecklas genom det som förvärvats i personligheten. Väsendet är den eviga delen av oss, personligheten den tillfälliga delen. Livet utvecklar inte väsendet bortom en viss punkt. Därefter utvecklar det personligheten. Först lär jag mig detta arbete i personligheten. Hur kan jag få detta arbete att ge ett växande av väsendet? Jag vet en del om arbetet och anstränger mig till och med att studera

diagrammen. Ja, men *vill* jag arbetet? Om jag inte vill arbetet, hur kan det mest centrala i mig någonsin förändras och bli en bestående del av mitt väsen? Att *veta* och att *vara* är helt olika saker. Min kunskap om detta arbete kan bli till vara endast genom att jag vill det. Man vill endast det man värdesätter och älskar. Så om jag inte känner någon kärlek, kommer jag inte att vilja det, och om jag inte vill arbetet även fast jag har kunskap om det, blir det ingenting av detta. Då bara minns jag det men älskar inte att leva det och förstår därför inte arbetet.

Det mest konstlade i oss är den falska personligheten. Det är därför den kallas *falska* personligheten. Den falska personligheten får oss alla att göra överkliga saker. Vi strävar efter att nå framgång i samhället och att lysa i sällskapslivet, vi strävar efter att synas, att bli omtyckta, att bli först och så vidare. Hur kan vi förvänta oss att något mål att påverka väsendet till utveckling skall uppstå i den falska personligheten? Förvisso finns här något som vi inte reflekterar över tillräckligt. Om jag vill bli framstående i detta arbete och lysa inför andra, likväl utan att ha någon äkta känsla för det eller något verkligt behov av det, hur skall det då kunna förändra mitt väsen? Hur kan något som uppstår ur fåfänga och egenkärlek förändra väsendet? Jag kan låtsas att jag har många dygder jag skyltar med utan att det finns något verkligt och uppriktigt inom mig. Hur kan då mitt verkliga utbildade väsen växa? Ett barn kan genomskåda mig. Man kan inte utgå ifrån att väsendet utvecklas genom något överkligt. Om jag gör något för att andra skall se det, gör jag det inte på riktigt. Ni kan var och en själva se hur allting kan göras för uppvisning utan någon inre känsla för det. Om ni funderar på detta, skall ni inse att det finns en *klyfta* som skiljer väsendet och personligheten åt. Ni skall även inse att personligheten, som är skild från väsendet, kan göras passiv med påföljd att väsendet blir aktivt. Detta vore inte möjligt, om dessa båda hängde ihop. Väsendet och personligheten är två skilda ting.

Arbetet rör sig inåt. Det möter först den yttre psykologin, den yttre människan i er själva. Om det tas emot och uppskattas, har det den verkan att det tränger in till den inre människan och förvandlar henne. Då avstår ni från att stjåla inte därför att ni fruktar att ertappas utan därför att ni ogillar att stjåla. Vi talade om detta när vi behandlade centrens indelning i tre delar: yttersta, mellersta och innersta delarna. För varje rörelse inåt i arbetet, varje fördjupning i er förståelse av det, är det som om ni fick börja om igen. Ni blir medvetna om att ni uppfattat saker fel både vad gäller arbetet och er själva och blandar ihop dem med detta märkliga högmod som är så vanligt hos alla oss undermänniskor. Stadierna i arbetet är som om man vid olika tider behövde ställas under en ny och strängare lärare, som om man förflyttades uppåt från en årskurs i skolan till en annan, där saker och ting inte längre fick utföras som på lek utan började bli verklighet. Några bestämda saker måste man uppenbarligen göra, som att inte bli arg på kypare eller busskonduktörer. Är det då möjligt att man befinner sig här på denna planet för att lära sig något om en själv? Det är en god tanke att tänka. Menas det att man inte är alldeles förträfflig eller åtminstone ganska ovanlig? Ja, det är det som menas. Man är tröttsam och dum som alla andra. Här känner vi oss förolämpade, ett effektivt hinder. I evangelierna känner sig människorna alltid förolämpade. De var så säkra på att de hade helt rätt.

Arbetet framskrider genom olika skikt eller nivåer, lager efter lager. Det är verkligen svårt att få arbetet att nå djupare inom en själv utan att man får smaka på en stor förvirring, stor eftertanke och uppriktighet. Det är just här som de flesta fastnar. De börjar inse att de har utfört arbetet av egenkärlek och inte av kärlek till arbetet. Om de inte är förmögna till stor ärlighet mot sig själva, kan de få svårt att finna djupare motiv och känslor för att fortsätta arbeta med sig själva. Vi kan taga för givet att ingenting överkligt, falskt, ingenting som bara är på låtsas kan påverka väsendets utveckling. Allt som ni har gjort helhjärtat så gott ni kunnat, kan komma till er hjälp i de frestelsens stunder som säkert kommer, när det blir nödvändigt för er att söka fördjupa förståelsen. Det är framför allt då arbetsminnet behövs. Skenjag som vill arbeta bildar tillsammans arbetsviljan, medan skenjag som inte vill arbeta bildar livsviljan. Några skenjag är på fel sida. Tro aldrig att endast dumma skenjag kan vara

arbetsjag. Vi tillsägs att vara visa som ormar och harmlösa som duvor. Ni har två krafter, tankekraften och viljekraften. Om ni aldrig egentligen tänker på detta arbete, är förstås ingenting möjligt. Kom också ihåg att det som ni tänker på men som ännu inte finns i er vilja ännu inte är verkligt inom er, eftersom det inte leder till handling och därför inte kan påverka väsendet. Det finns inte i ert liv. Om ni inte uppskattar arbetet och dess ideer, tankar och läror, hur tror ni då att väsendet skall påverkas av det? Jag har ofta sagt er att det finns stor skönhet i detta arbete. Vet ni att skönhet är något som starkt påverkar väsendet? Antag att ni inte finner någon skönhet i formuleringarna i detta arbete, tror ni då att det kan få väsendet att utvecklas? Tror ni att en människa, som ständigt övar måleri eller pianospel men inte känner något inför naturens skönhet eller i musikens väsen, kommer att *minnas* något vid nästa återkomst som så många musiker och konstnärer synes ha gjort? Tror ni att hon kommer att börja minnas tidigare? Hur kan hon göra det? Hon kommer inte att göra det, lika litet som om hon bara hade tänkt på pianospel men aldrig hade velat utöva det. Ty det som finns i både tanken och viljan och kommer till utlopp i handling, når in i ditt liv och förblir där. Men det ni bara tänker men inte vill, försvinner, eftersom det inte kommer till utlopp i handling.

I detta sammanhang vill jag säga att jag inte förstår hur en religion, som är hård och grym och som bygger på rädsla, kan få väsendet att utvecklas. Jag är övertygad om att många fruktansvärda misstag begås i detta avseende. Förvånar det oss då att skönheten påverkar väsendet oförglömligt, när vi fått veta att det har nedstigit från galaxens högsta nivåer? Låt oss därför se det sköna i arbetet i både tanke och hjärta, så att det kan nå vårt väsen. Nicoll, ss. 1734-1736

Dr Maurice Nicoll

Trohetens långa tanke

I trohetens egenskaper ingår lojalitet, pålitlighet, ståndaktighet, oföränderlighet, tacksamhet, hängivenhet, ansvarskänsla, plikttrohet och hederlighet.

Lojalitet betyder i esoteriken mycket mer än vanlig laglydnad och rättskaffenhet. Den betyder pålitlighet och trofasthet. Brist på lojalitet är liktydig med förräderi.

Uppriktighet, trohet, tacksamhet är ädla egenskaper, som har det gemensamt att de förutsätter ömsesidighet för att individen skall kunna visa dem för andra. De får icke missbrukas. Genom att utnyttjas stärker de ondskan. Att låta hänsynslös cynism, tilltagsen fräckhet eller skrupelfri beräkning missbruka ädla egenskaper är att göra godheten rättslös och medverka till dess undergång.

Missbrukas lojalitet och solidaritet såsom påtryckningsmedel mot idealen, kan trohet visas endast dessa. Plikttrohet är helt enkelt vanlig pålitlighet.

Det är vår sak att vägra lojalitet, när orätrådigheten styr. Det är icke vår sak att avgöra, om vårt offer ”tjänar något till”. Det är vårt ansvar att vägra lojalitet, när obruten lojalitet hade inneburit att vi medverkat i och främjat det vi inser vara orätt.

Man vill vara god och tänka gott om alla. Men det får ej betyda, att man litar på deras lojalitet, innan man förvissat sig om att de är pålitliga, är värda verkligt förtroende, bestått proven.

Ansvarslöshet hör samman med förräderi, opålitlighet, trolöshet, illojalitet och gör individen livsoduglig för både gudar och människor. Trohet i det lilla betyder mycket god sådd för nästa inkarnation och förklarar många häpnadsväckande företeelser i samhällslivet.

Genom uppriktighet förvärvar vi pålitlighet, sveklöshet, fasthet och motverkar vi självbedräglighet.

När människan antagits till lärjunge ställs hon i följande inkarnationer på prov för att visa vilka egenskaper som är så rotfasta, att ingenting kan förmå henne att svika de ideal eller principer hon en gång godtagit. Pålitlighet är en egenskap hon måste förvärva, innan det kan bli tal om förnyad kontakt med hierarkin.

Orubblighet är en annan egenskap lärjungen måste äga. De prov han får genomgå kräver ståndaktighet, när allt omkring honom rasar.

Tacksamhet är en egenskap han måste ha förvärvat till hundra procent. Otacksamhet – frånvaro av tacksamhet för allt i livet – är absolut hinder för lärjungaskap. Att taga emot något som en förvärvat rättighet är totalt förfelad inställning, som är dålig sådd för framtiden. Vi häftar i skuld till alla, som visar oss minsta vänlighet. Den som med vackra ord söker avbördad tackamhetsskuld, betalar med falskmynt. Ord är vibrationer i luften.

Tacksamhet kan kännas som en skuld, en plikt, en förmån. Egenskaperna har olika grader. Grad, motiv, nivå hör samman.

Det gäller att vidga begreppet egenskaper. Så är till exempel tacksamhet tacksamhet för allt, allt vad livet ger, för andras tillgivenhet och förståelse etc.

Tacksamhet är ingen egenskap man får till skänks. Den måste förvärfvas genom känslor av beundran och tillgivenhet.

Då individen känner tacksamhet att få avstå från begäret, är han mogen för detta "offer" av sina leksaker.

Man lämnar med glädje och tacksamhet allt sådant, som man inser vara hinder för fortsatt utveckling. Offer i esoterisk bemärkelse har ingenting besläktat med försakelse utan med tacksamhet att få avstå. Då först kan man offra på rätt sätt. Man avstår från ett lägre för att mota ett högre och har full förståelse för den vinst man gör. Den som icke med lättnad och tacksamhet lämnar det lägre, har ännu ej skådat det högre. Livet är icke ett ständigt offer. Det är en ständig vinning. Den som upplevat intuitionen eller visionens sällhet och kraft, gör allt han kan för att få dväljas i detta tillstånd.

Tacksamheten mot livet förstärker innerligheten och gudomliga ödmjukheten, som är så utmärkande för de stora. Okunnigheten har ingen aning om hur mycket som göres för individens utveckling.

Esoterikern inser, att livet är en gåva – nya tillfällen att göra erforderliga erfarenheter och lära av dem –, att rätta inställningen är tacksamhet mot livet, att därmed också följer glädjen att få leva, att vi hjälper våra medvandrare med att själva vara lyckliga, ty den som är lycklig är också god. Det är sann religion. Däri ligger också glömska av egna jaget och dess själviska krav på lycka för egen del och omsorg om egen frälsning. Den är frälst som har glömt sig själv. Det är sann religion. Så enkelt och så skenbart omöjligt för de flesta.

Essentialjaget är i regel medarbetare åt den lärare han har att tacka för att ha kunnat bli kausaljag och essentialjag. Också med tanke på dylik gentjänst blev han av läraren utvald bland de många aspiranter som 45-jag kan välja. Samarbete under många inkarnationer i människoriket, tacksamhet för gjorda tjänster och obetald skuld är givetvis faktorer som medverkar vid valet.

Min Augoeides: Led mig från överklighet till verklighet, led mig från mörker till ljus, led mig från död till odödlighet.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på sommaren 2014 – år 65 aqu. –
och tackar hjärtligast bidragsgivarna –
både dem som bidragit med texter och frågor
och dem som bidragit med ekonomiskt stöd.**

Bilaga:

Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskreter? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ATT FÖRSTÅ DET JUDISKA INFLYTANDET. Av Kevin MacDonald.

Alltsedan antiken har judiska befolkningar upprepade gånger nått en ställning av makt och inflytande inom västerländska samhällen. I denna boks första del diskuteras judiska bakgrundsegenskaper, som gynnar förvärvet av inflytande: etnocentrism, intelligens och rikedom, psykologisk intensitet, aggressivitet, med fokus huvudsakligen på etnocentrismen i dess historiska, antropologiska och evolutionära sammanhang. Bokens andra del avhandlar sionismen, som i nutiden är det viktigaste exemplet på den judiska etnocentrismen. Sionismens historia kastar ljus över en inom hela det judiska samfundet pågående dynamik, vari de mest radikala elementen till slut drar hela samfundet med sig. I den tredje delen granskas den neokonservativa rörelsen, som med George W. Bush kom till makten i Förenta staterna. I förbund med praktiskt taget hela det organiserade amerikanska judiska samfundet är neokonservatismen en judisk förtruppsrörelse med nära förbindelser med de mest extrema, nationalistiska, aggressiva, rasistiska och religiöst fanatiska elementen inom Israel.

Kevin MacDonald är amerikan, professor i psykologi vid California State University i Long Beach. Han är främst känd som författare till en trilogi om judendomen som gruppevolutionär strategi. Den sista av dessa tre böcker har utgivits även på svenska: *Kritikkulturen: En evolutionär analys av judiskt engagemang i 1900-talets intellektuella och politiska rörelser*.

Engelska originalets titel: *Understanding Jewish Influence*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2012. Limhäftad med mjuka pärmar. 176 sidor. Pris: 150 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Pettit Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

FOINIX FÖRLAG

Box 92085

541 02 Skövde

adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditionsavgift. Betalning göres till plusgirokonto nr 441 76 46 – 9 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!